

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVI
NOIEMBRIE — DECEMBRIE 1968

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Piatră de hotar</i>	<i>T. Niculescu</i>
<i>Din viața bisericii</i>	<i>D. Popa</i>
<i>Conviețuire armonioasă</i>	<i>A. Constantinescu</i>
<i>Rugăciune (versuri)</i>	<i>Țapa Ion</i>
<i>Impresii din România</i>	<i>Jeremia Florea</i>
<i>Lucrarea de mijlocire</i>	<i>C. Adv.</i>
<i>Isus și eu (îmn)</i>	<i>V. Florescu</i>
<i>Isus și cererile noastre</i>	<i>V. Șchiopoaia</i>
<i>Dragostea lui Dumnezeu</i>	<i>V. D. Cojea</i>
<i>Harul Meu</i>	<i>D. I. Bădescu</i>
<i>Ingerii — oaspeți cerești</i>	<i>V. Moldovan</i>
<i>Isaia 58</i>	<i>V. Florescu</i>
<i>Sus pe cerul instelat (îmn)</i>	<i>C. Geantă</i>
<i>Mielul lui Dumnezeu</i>	<i>V. Laszlo</i>
<i>Viața cumpătată (versuri)</i>	<i>I. Geantă</i>
<i>Biruirea păcatului</i>	<i>C. Adv.</i>
<i>Muntele Sinai</i>	<i>A. V.</i>
<i>Bilanț (versuri)</i>	<i>G. Nell</i>
<i>Imnul Betleemului (versuri)</i>	<i>Ciorba Iosif</i>

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Româna. Apare la două luni sub conducerea unui comitet. Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

PIATRĂ DE

HOTAR

Din zilele mari ce se înscriu pe calendarul istoriei noastre, sărbătoarea zilei de 30 decembrie apare într-o lumină aparte, cu totul proprie ei.

Din chiar începutul ființei ei, această zi a cuprins în sine hotărâre, vigoare cât și siguranța viitorului.

Ca un rezultat firesc al vremurilor noi care se deschideau, a fost necesar a se așeza această piatră de hotar, ziua de 30 decembrie, în anul 1947, de a se statornici în mod precis și hotărât sfârșitul unui veac și începutul altuia în strălucirea năzuințelor de mai bine și progres.

Și așezarea acestei pietre de hotar s-a dovedit în cursul anilor a fi fost făcută în mod temeinic, fiind bine înșiptă în glue, contopindu-se întru totul cu ea și în ea, această sărbătoare de 30 decembrie devenind proprie ei.

Ne găsim astăzi la a 21-a sărbătorire a acestei zile și privim plini de fericire spre rezultatele minunate care au decurs din fapta istorică a anului 1947 când poporul românesc, conștient ca în toate vremurile de rostul și rolul său la această poartă de lume, și-a spus cu hotărâre cuvântul și și-a determinat cu o nouă ocazie drumul pe care a pornit. Și astfel în analele istoriei acestui pământ al nostru și pentru totdeauna numai al nostru, s-a înscris cu litere de aur încă o hotărâre de a dovedi lumii vigoare multiplă, forța de neînving și capacitatea poporului românesc.

Așezată această zi la sfârșit de an, 30 decembrie vine de fiecare dată să dovedească mereu

și mereu că ceea ce s-a săvârșit cu ani în urmă a fost bine gândit și făcut.

În încheiere de bilanț, an cu an i se adaugă acestei zile cununii de izbînzi atinse de mulțimea oamenilor muncii de pe pământul nostru în feluritele și multiplele domenii de activitate.

O urmărire atentă a relațiilor cu privire la tot ce se întâmplă continuu în țara noastră, va dovedi cu prisosință o tenace și continuă înaintare, o determinare ca fiecare încheiere de bilanț în această zi de sărbătoare de 30 decembrie să însemne un pas pus pe o nouă culme.

Și ne va fi de folos fiecăruia dintre noi să urmărim toate acestea căci ne vor aduce siguranța zilei de miine plină de prosperare și ne vor face să ne dăm seama că nu în van s-au făcut atâtea sacrificii pentru statornicirea acestor zile.

Astfel, în anul ce s-a încheiat, într-o singură zi s-au produs și au intrat în circuitul economic peste 76.000 kwh de energie electrică, peste 13.000 tone de oțel, aproape 9.500 tone de laminate, peste 55.000 tone de cărbune, 70 tractoare, aproape 1.700.000 mp. țesături, 90 de autocamioane, 200.000 perechi de încălțăminte. În 27 zile realizăm acum, în al treilea an al cincinalului întreaga producție industrială a anului 1938.

Și nu este nevoie decât ca în mersul nostru prin oraș, fiecare acolo unde se află, să privim în jurul nostru și vom găsi atât de multe ocazii grăitoare în ce privește înfăptuirile de peste an. Nu arareori se întâmplă ca locuri unde n-am mai fost nu de mult, să nu le mai cunoa-

ștem, datorită celor ce au răsarit ca din pământ acolo.

Pe tot întinsul țării se construiește și se înfrumusețează fiecare colț, își ridică siluetele înaltele coșuri ce vestesc încă de departe o nouă fabrică sau uzină; iar poduri și viaducte noi leagă mal de mal și munți și dealuri între ei unind laolaltă întreaga țară cu drumuri noi pe care aleargă din ce în ce tot mai multe automobile și mașini de cale ferată ce poartă înscrise însemnele fabricilor și uzinelor românești.

Anul 1968 aduce ca dar acestei sărbători, atât de multiple realizări încât te uimești și pe bună dreptate te întrebi cum de s-au putut atinge acestea! Aportul adus de fiecare cetățean în parte, la locul său de muncă, în domeniul felurite, a alcătuit forța ce a susținut elanul întregului an și transpunerea în fapt a năzuințelor de mai bine.

Și-a înscris acest an în cronică sa și strângerea laolaltă a întregii suflări din cuprinsul hotarelor românești într-un singur și puternic Front al Unității Naționale, pecetluită prin sărbătorirea a 50 ani de la uniunea Ardealului cu România.

Pornim în anul cel nou cu avântul ce ni-l dă rezultatele frumoase ale strădaniilor fiecăruia de pe această minunată glie românească cu perspectiva unui alt 30 decembrie și mai strălucitor.

T. NICULESCU

DIN VIAȚA

BISERICII

BERNA — DECEMBRIE 1968

Advente în Europa și de asemenea, inaugurarea oficială a noului și modernului sediu al Diviziunii Sud Europene.

Și de data aceasta, am întâlnit prieteni vechi și am legat prietenii noi, tot atât de apropiate și sincere ca oricare prietenie adevărată. Un număr destul de mare de delegați au salutată prezența delegației române la aceste lucrări, arătând un deosebit interes față de organizația Bisericii Adventiste din România. Aici am întâlnit pe delegații Conferinței Generale în persoana fraților R. S. Watts și W. E. Phillips. De asemenea delegați din Iugoslavia, Cehoslovacia, Ungaria, Franța, Belgia, Grecia, Italia, Austria, Madagascar, Insulele Mauriciu, Izrael, Spania, Portugalia, Africa de Nord, Mozambic, Elveția, Oceanul Indian, Angola, Africa Ecuatorială, care au întregit acea diversitate despre care adesea amintește serva Domnului că trebuie să acționeze în unitate. Problemele puse în discuție subliniază preocuparea generală a adventiștilor

de a pregăti o biserică în toată demnitatea și curăția ei, pentru a ajunge a fi acele elemente catalizatoare a tot ceea ce este bun, drept și sfânt și a rămîne în cadrul mandatului divin primit cum și cererea stăruitoare după puterea regeneratoare a Duhului Sfânt, izvor al puterii, tăriei și credincioșiei.

Cînd în seara zilei de vineri 6 decembrie, fr. I. Tachici, a salutat în numele delegației noastre și al întregii frățietăți din țara noastră pe delegați, cînd în scurt a prezentat viața noastră bisericească, realitățile existente în țara noastră, principiile ce guvernează societatea noastră, lucrarea și speranța adventă a frățietății din România și salutul fierbinte al fraților din cele 512 comunități din țară, o deosebită atenție și interes s-a observat între delegați, interes care a crescut pe măsură ce ne cunoșteam mai bine. Pretutindeni, Dumnezeu își continuă opera de pacificare a inimii omenești, innobilînd-o și pregătînd-o într-un ritm susținut pentru veșnicie.

Răspunzînd unei invitații primite din partea fraților de la Diviziunea Sud-Europeană, o delegație a Comitetului Uniunii de Conferințe A.Z.S. din România, în persoana fraților: I. Tachici, președinte al Uniunii, D. Popa, secretarul Uniunii, C. Alexe, Consilier-Economic și A. Constantinescu, președinte al Conferinței Sibiu, a luat parte la lucrările Comitetului Cvadrienal al Diviziunii, lucrări ce au avut loc între 2—8 decembrie 1968, la Berna, Elveția.

Și ocazia aceasta de a lua legătura cu frățietatea adventă a prilejuit multe și rodnice ocaziuni de a cunoaște pe oameni, de a le cunoaște felul de a gândi și modul de a lucra. Tot cu această ocazie, s-a sărbătorit patruzeci de ani de la înființarea acestei organizații a Bisericii

Incheierea lucrărilor a consemnat bucuria întâlnirii, rezultatele eforturilor și datoria plănuirilor înțelepte care să dea un gir veșnic bisericii și lucrării ei. În adevăr este bine să locuiască frații împreună, să facă schimburi de idei pentru unitatea frățască și bucuria păcii noastre. Încărcați de salutul tuturor celor prezenți, ne-am despărțit cu regretul timpului ce zboară așa de repede și cu neputința cunoașterii reciproce mai profunde, mai intime. Salutările pline de iubire și căldură a tuturor, ne-au apăsât inimile cu o povară plăcută și vitalizantă, pe care o depunem acum și o trimitem tuturor, fragmentată în mici dar puternice particule de energie spirituală, care să elibereze acele energii nestăvilite, menite să spargă barierele convenționalismului și ale for-

malismului și să ne proiecteze în eternitate.

Ca semn al sentimentelor deosebite de care ne bucurăm, delegației noastre i s-a făcut un program de a vizita câteva din instituțiile adventiste și unele locuri din țara gazdă, Elveția.

Astfel, pe ziua de 12 decembrie am vizitat Geneva, deci Palatul Națiunilor, locul strădaniilor omenesti pentru o lume fără amenințarea morții, aici unde bărbați de seamă ai țării noastre și-au ridicat glasul în apărarea drepturilor și a libertăților umane. Poposind în sălile de ședințe, parcă se desprindea din amintirea trecutului istoric — vocea patetică a ilustrului om de stat român N. Titulescu, care și-a ridicat glasul în numele dreptului uman la viață și fericire.

Sabatul de la 14 decembrie 1968, l-am petrecut la Sanato-

riul Adventist de la Lignière, Gland, o instituție medicală, dietetică și de fizioterapie, așezată în mod pitoresc pe malul lacului Geneva, între Lausanne și Geneva. Sanatoriul este situat într-un frumos parc, cu mulți pomi, cu grădini frumoase și cu pajiști plăcute ce se întind pînă pe malul lacului. Clinica „La Lignière“ este specializată în tratarea bolilor digestive, a ficatului, rinichilor, inimii și a sistemului circulatoriu. Cunoșteam cîte ceva din cele auzite și citite despre această instituție medicală, dar acum am văzut lucrarea deosebită și cu bune rezultate ce frații noștri o fac aici. Fr. S. Meyer directorul Sanatoriului, împreună cu medicul șef fr. F. W. Brennwald, ne-au arătat o deosebită atenție în tot timpul șederii noastre aici. Comunitatea A.Z.S. „Gland“ a consacrat o seară delegației

Foto : D. P.

Participanții la Comitetul Cvadrienal al Diviziunii Sud-Europene — Berna, Decembrie 1968

foto: A. C.

La Seminarul A.Z.Ş. din Florența

noastre, manifestând o deosebită simpatie pentru lucrarea din țara noastră, poate și datorită faptului că, cu mulți ani în urmă, fr. P. P. Paulini a fost președintele acelei Conferințe în perioada când dînsul lucra în Elveția.

Tot aici, la Gland funcționează o fabrică de alimente „PHAG“, fabrică de produse alimentare igienice și de regim.

Amabil pînă la pedanterie, fr. W. Clemencon, conduce cu multă competență această instituție, a căror produse sînt tot mai cerute pe piața celor cinci continente.

La plecare frații de aici au transmis un cordial și frățesc salut frățietății advente din țara noastră.

Părăsind țara care a găzduit Congresul, ne-am îndreptat spre patrie, oprindu-ne pentru cîteva zile în cîteva orașe italiene principale.

La Roma, pașii ne-au îndreptat întii spre vestigiile istorice, care au un puternic răsunset în inimile noastre. „Forul lui Traian“ construit de Impăratul Ulpian Traian, cu „Columna lui Traian“, care redă scene din războaiele cu Daci (a cărei copie se află acum și la noi în

București), ne-a oprit îndelung lîngă ea, plini de o legitimă și îndreptătită emoție. Apoi Forul Roman, Arcul de Triumf al lui Titus, ridicat la anul 81 d. Hr. ca să immortalizeze biruința asupra Iudeilor, care așa cum știm, pe la anul 70 d. Hr. distruge Ierusalimul, pentru care divinul Fiu al lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos plînsese îndurerat. Arcul lui Constantin, ridicat de Senatul Roman pe la 315 d. Hr. pentru a comemora biruința lui Constantin asupra lui Maxențiu și care însemna capul terminus al renumitei „Via Sacra“. Tot aici se află mărețul edificiu al „Coliseumului“. Înălțat la anul 80 d. Hr., unul dintre cele mai grandioase monumente ale Romei antice, de către Vespasian și inaugurat de fiul său Titus — lung de 156 m., cu o circumferință de 527 m. Acest amfiteatru eliptic avea o capacitate de 50.000 de locuri. Aici ca și în „Circo Massimo“ adesea la „Ultima Preghiera“ erau înălțate ultimele rugăciuni ale celor ce aveau să fie martirizați. Închisoarea Mamertinii și Catacombele de pe Via Apia Antica, sînt locuri de adîncă și pioasă meditație. Palatul Vaticanului cu muzeul lui demonstrează profunzimea geniului artistic uman.

Sabatul de la 21 decembrie l-am petrecut la Seminarul A.Z.S. din Florența. Aici am întîlnit grai românesc. La Seminarul din Florența lucrează ca profesor și preceptor fr. Romeo Copitz, născut și trăit pe valea Prahovei. Familia școlară ne-a făcut o primire ce va rămîne totdeauna o plăcută amintire. Florența lui Dante și Michelangelo, a lui Savonarola și Medicii, ne-a deschis larg porțile muzeelor și a tot ceea ce se poate vedea. Lorenzo Medici „Il Magnifico“ a încurajat arta, iar arta prin titanul ge-

nial Michelangelo l-a răsplătit immortalizîndu-l. După ce am admirat uimitoarea dantelărie în piatră a Domului din Milano și renumita Scala din Milano ca și Canalele pline de tainele trecutului venețian, palatul Dogilor, vestitele bazaruri și biserica San Marco din Veneția, ne-am apropiat de București, oprindu-ne pentru o scurtă vizită de curtoazie la Belgrad, unde am întîlnit pe frații noștri, cu care am avut o plăcută și sinceră întrevvedere și care ne-au rugat să transmitem salutul frățesc și prietenesc al fraților noștri Jugoslavi.

Acasă, am poposit cu bucuria întîlnirii cu frățietatea noastră Adventă. Ne-au impresionat profund prestigiul țării noastre, stima și atenția ce se acordă politicii sănătoase a țării noastre. Este minunat să reprezînți o astfel de patrie. Pe drept cuvînt spunea poetul „De-aceea și românul de-al tău drag nu mai poate“.

Sîntem mulțumitori pentru libertățile de care ne bucurăm și dorim să contribuim și noi la prestigiul patriei noastre, Republica Socialistă România.

D. POPA

Aspecte din sală

CONVIERE ARMONIOASĂ

In rugăciunea Domnească, Dumnezeu nu ne permite să ne adresăm Lui cu cuvintele — Tatăl meu —, ci ne obligă să-I spunem „Tatăl nostru“. Prin această învățătură El urmărește să ne elibereze de egoismul nostru, de separatismul nostru, pentru a ne da posibilitatea să descoperim în alții pe frații noștri. Astfel, rugăciunea aceasta ne este scumpă mai ales datorită titlului ei: „Tatăl nostru“. Noi iubim această rugăciune pentru că ea este universală, răspândită pe toată fața pământului, fără să țină seama de granițele statelor sau frontierele eclesiastice, reclamând frăția între oameni.

Iubim această rugăciune, pentru că proclamă mărețele idealuri de fraternitate, egalitate, dreptate, pentru că pretinde în mod egal, pentru toți oamenii: pîinea, pacea, reconcilierea, libertatea. Înainte ca acestea să devină slogane ale popoarelor, ele au fost și vor rămîne, prin-

„Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună“ Ps. 133,1

* * *

cipii cerești, principii de conviețuire frățească.

Intr-o lume frământată — ce rușine, ce anomalie — chiar frații creștini sînt rivali. Soldații romani, la piciorul crucii de pe Golgota, nu și-au permis să rupă cămașa fără cusătură a lui Hristos, ci au tras la sorți; urmașii Săi — vai — s-au încumetat să o sfișie, repunînd între oameni barierele de despărțire pe care Hristos le desființase.

Rugăciunea aceasta condamnă ura de rasă, ea ne somează a mărturisi că toți oamenii au aceeași demnitate și că nimeni nu trebuie disprețuit, ignorat, deoarece „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor“. Fapte 17,26.

Tatăl nostru așa ne tratează, și ne invită să facem la fel. Dar egoismul omului șterge din inimi această înțelegere, contrastul fiind cu atît mai izbitor cînd auzim despre acele tăblițe cu inscripția „numai pentru albi“. Rămii uluit și pe bună dreptate te întrebă dacă este adevărat că s-au scris cărți cu următoarele teme: „Negru ca animal“ — „Apărarea biblică a sclaviei“ sau, produsul altei persoane eclesiastice: „Negustoria cu sclavii negri de pe coasta africană, este în concordanță cu principiile umanității și cu legile religiei descoperite“. Și aceasta să se fi susținut în numele lui Dumnezeu, Tatăl nostru al tuturor oamenilor?! Da, a fost posibil, după cum tot atît de posibil a fost să justifice că Dumnezeu le-a ținut partea, ca un general să rostească rugăciunea „Tatăl nostru“, pe o grămadă de cadavre carbonizate în urma unui bombar-

dament cu napalm, pe ruinele incandescente ale Seului.

Cît de groaznică este înșelăciunea răului. El poate fi prevenit, poate fi stăpînit și înfrînt dacă luăm seama la avertizmente. „Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pîndește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpînești“. Geneza 4,7. Doi frați, avînd același tată, hrăniți din același lapte, bucurîndu-se de aceeași ocrotire și educație, constituiau bucuria părinților vîzîndu-i trăind în bună înțelegere. Ce plăcut și ce dulce este să trăiască frații împreună. Dar ce tragedie, Cain omoară pe fratele său Abel. Tocmai pe fratele său? Da, pentru că a îngăduit ca egoismul, invidia gelozia ura, să stăpînească pe tronul inimii sale.

Caine, „unde este fratele tău Abel?“ El a răspuns: „Nu știu“, „Sînt eu păzitorul fratelui meu?“ Gen. 4,9. Caine, cum poți tu să dai un asemenea răspuns? Tu recunoști că ai un frate. Fratele tău mai mic privea cu încredere la tine. El avea nevoie de protecția ta. Ocupațiile voastre erau diferite, dar tocmai din această cauză interesul vostru era ca veniturile voastre să devină bunuri comune. Acest suport mutual era util pentru voi amîndoi. Voi aveți nevoie de un ajutor reciproc. „Și Dumnezeu a zis: Ce ai făcut? Glasul singelui fratelui tău strigă din pămînt la Mine“. Singele lui Abel, cerea răzbunare. Dar Tatăl nostru vrea să ne apropie de Acela căruia nu-I este rușine să ne numească frați, de „Mijlocitorul legămîntului celui nou și de singele stropirii, care vorbește mai bine decît singele lui Abel“. Ebrei 2,11; 12,24.

„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună“. Ei au nevoie de un ajutor reciproc, deoarece „acela care lasă pe altul să facă răul este tot atît de vinovat ca și acela care-l face“. Indiferența și nepăsarea zic: „Ce, sînt eu păzitorul fratelui meu?“ Dar Tatăl nostru ne întrebă: „Ce-ai făcut? Unde este fratele tău?“ Este de asemenea reproșul Dom-

nului Hristos, pe care-l întîlnim în pilda samariteanului, făcut către cei care, sub masca religiei, acopereau diferite nedreptăți condamnable. Preotul și levitul care au trecut nepăsători pe lingă cel rănit de moarte, nu se deosebesc prea mult de cei care l-au atacat. Unii l-au făcut să moară, ceilalți l-au lăsat să moară. Diferența nu-i prea mare.

RUGĂCIUNE

Din cuvîntu-Ți strop de rouă
Din cerescul Tău altar,
Fă să curgă peste mine
Al iertării Tale har.

Fii-mi o Doamne scut, povață,
Prin cuvîntul Tău cel sfînt;
Ia-mă pe-ale Tale brațe
Căci de nu, pierdut eu sînt.

Fii-mi lumină pe cărare
Cînd mi-e drumu-ntunecos;
Scapă-mi suflet de pierzare,
Scumpul meu Isus Hristos.

Doamne-ntinde-ți a Ta mîndă
Peste mine-n orice zi,
Să ascult de Legea bună,
De păcat a mă păzi.

Salvatorul meu cel mare,
Las' s-alerg la sinul Tău...
Cînd ajung în strîmtorare
Fii tu adăpostul meu.

ȚAPU ION

Astfel a ilustrat Domnul Hristos natura adevăratei religii. El a demonstrat că aproapele nostru nu reprezintă numai anumite persoane aparținînd bisericii sau credinței noastre. Aproapele nostru este orice suflet care este proprietatea lui Dumnezeu. Preotul și levitul cunoșteau aceasta, dar educați în școala bigotismului național, ei deveniseră egoiști, mărginiți și exclusiviști. Istoria aceasta nu

vrem să se mai repete. Ci „urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu puțință, întrucît atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii“. Rom. 12,17.18.

Biserica noastră salută cu bucurie hotărîrea cu privire la înființarea Consiliilor oamenilor muncii ai naționalităților conlocuitoare. Aceasta este o dovadă grăitoare că principiile călăuzitoare ale statului nostru ridică pe o treaptă superioară, problemele atît de agitate în alte părți ale planetei noastre: demnitatea omului, respectul reciproc, conviețuirea armonioasă a naționalităților conlocuitoare.

Crearea acestui cadru propice cimentării frăției naționalităților conlocuitoare, pentru a-și aduce contribuția la înflorirea multilaterală a bunei stări în scumpa noastră patrie, România, este dovada continuării libertăților garantate în țara noastră, implicit și faptul că fiecare cetățean poate să slujească lui Dumnezeu în limba maternă în Biserica aparținătoare.

Biserica noastră Adventistă de Ziua a Șaptea, în special comunitățile din cuprinsul Conferințelor Cluj și Sibiu, beneficiînd de prevederile constituționale într-o comunitate frățească, credincioși de naționalități diferite: români, maghiari, germani, sirbi și altele, formau un tot unitar, mînați de aceleași idealuri, fiecare păstrîndu-și caracteristicile naționalităților respective. Această minunată realitate ne obligă la recunoștință pentru conducerea țării și să strîngem legăturile frățești, să fim și noi un factor pozitiv, întru realizarea acestei apropieri între naționalitățile conlocuitoare. Să formăm ca și culorile curcubeului, care se unesc spre a marca o extraordinară unitate în diversitate, un tot strălucitor și armonios, o frumoasă unitate indestructibilă.

Inimile noastre să vibreze acea simfonie a unirii frățești, chîntezența Evangheliei păcii, dezideratul Domnului Hristos și al Tatălui nostru.

A. CONSTANTINESCU

CĂLĂTORIA ÎN ROMÂNIA

După opt zile de plăcută călătorie cu vaporul Amsterdam pe Oceanul Atlantic, în dimineața zilei de 8 iulie 1968, am ancorat la Rotterdam, unul din cele mai de seamă porturi ale Olandei. Doar cincisprezece minute cu trenul de aici și ne aflăm la Haga, capitala țării și locul unde se află maiestuosul palat al păcii.

Din Olanda ne îndreptăm spre Germania occidentală unde printr-atele vizităm orașe ca Hamburg, Worms, Dachau și München, etc. Dachau, cam la 15 km nord de München a fost unul din prea multele lagăre de concentrare unde acum un sfert de veac neomenia omului față de aproapele său și-a ajuns culmea.

Munții Alpi i-am trecut prin pitoreasca Austrie, iar de aici am intrat în Ungaria pe la orașelul Heiligenkreuz, deoarece pe aici trece drumul care duce la Budapesta, capitala Ungariei.

Ceva mai bine ca două ceasuri cu mașina în spre răsărit de Budapesta și ajungem la Borș, oraș de frontieră între Ungaria și România. Soția mea, Helma, stă la volan și conduce mașina, iar eu sînt ocupat cu pregătirea hîrțurilor și documentelor de vamă pentru noi cît și pentru mașină. Deodată observăm scris cu litere mari în limba noastră natală: „BINE AȘI VENIT ÎN ROMÂNIA“. Autoritățile de vamă nu se putea să fie mai amabile și gata să ne dea ajutoarele necesare pentru a ne putea continua voiajul în România. Schimbul de bani, hărți și ghidurile necesare ne-au fost puse la dispoziție în mod gratuit la Oficiul Național de Turism.

După mulți ani de zile în străinătate ne-am simțit bine să respirăm din nou aerul

României, să ne împărtășim de fructele ei delicioase și să ne bucurăm de neasemuita ospitalitate a tuturor, a rudelor pe care am venit să le vizităm cît și a fraților și surorilor noastre în Hristos pe care i-am întâlnit pretutindeni. Aceasta a început cu Oradea și s-a terminat tot aici, deoarece vizita noastră în România a început aici și după mai bine de șase săptămîni s-a terminat tot aici. Am fost plăcut surprinși de calitatea drumurilor prin România, care nu mai sînt cum erau acum 30 de ani în urmă cînd am plecat din țară. În cea mai mare parte ele sînt asfaltate și bine îngrijite. Numai cei care conduc mașini vor înțelege de cîtă valoare sînt drumurile bune pentru călătorul al cărui timp este mîrginit și programat. Cînd eram copil, cu căruța cu cai, pe drumurile cele vechi, ne trebuia o zi și o noapte pentru a parcurge drumul de la Pojorita la Suceava. Acum cu mașina, pe drumul nou, l-am parcurs în aproximativ două ceasuri. Un alt lucru care ne-a impresionat și care a fost unic în toată călătoria noastră din vara aceasta, a fost faptul că între Oradea și Cluj harnicile noastre țărănci se întreceau unele pe altele în lucruri de mînă artistic executate, pe care le ofereau călătorilor.

În cursul vizitei noastre în România am trecut munții Carpați prin trei locuri: Cheile Bicazului, Oituz și Predeal. Aceste trecători oferă călătorului frumuseți naturale care pot sta alături de oricare altele din lume. Un alt lucru pe care nu voim să-l uităm sînt satele României care nu mai sînt cum erau altădată: noroioase și dezorganizate. Acum aproape toate se bucură de lumină electrică. De asemenea în orașe, blocurile

și ridică spre soare mîndrele lor fețe colorate în pastel. Oradea, Piatra Neamț, Suceava, Brașovul și mai ales Bucureștii și Constanța, sînt doar cîteva din multele orașe care pot fi trecute în această categorie. Fără îndoială că toate aceste îmbunătățiri și înfrumusețări au necesitat plănuire, bun gust și sacrificiu din partea întregului popor al acestei țări frumoase și bogate.

Fără să anunțăm pe nimeni în cursul șederii noastre în România, am vizitat nouă Comunități de seamă ale Adventiștilor de ziua a Șaptea. Fără deosebire, în toate acestea, iubirea, evlavlia și ospitalitatea fraților și surorilor noastre de credință au fost spontane. Totala consacrare și participare a tuturor la serviciile divine, după părerea noastră au fost excepțional de exemplare. În această privință am putea spune despre credincioșii din România ceea ce evanghelistul Luca a scris într-o altă eră despre cei din Berea: „Ei fac parte din ceata nobililor lui Dumnezeu“. Fie ca credința lor să sporească pînă la sfîrșit. Întîlnirea cu iubii colegi, rude, prieteni și frați în Hristos va rămînea neuitată în memoria noastră.

Acum cînd călătoria este terminată și sîntem din nou acasă, putem zice că Domnul a fost foarte bun față de noi. România în mod deosebit ne-a tratat foarte bine, lucru pentru care sîntem nespuse de mulțumitori.

Pastor JEREMIA FLOREA
Flint, America

LUCRAREA DE MIJLOCIRE A LUI HRISTOS

„Nespus de prețioase au fost pentru ucenicii Săi acele ultime momente petrecute cu iubitul lor Invățător. Asemenea unui consacrat mare preot El își descarcă acum povara sufletului Său, Tatălui Său, într-o rugăciune pentru biserica Sa cum n-a mai fost nicicând auzită de ingeri. Rugăciunea Sa era profundă și deplină, întinsă cât pământul și pină-n înălțimea cerului. Cu brațul Său omenesc El cuprinde pe copiii lui Adam într-o îmbrățișare strinsă; și cu puternicul Său braț divin El prinde tronul Celui Infinit, în felul acesta unind pământul cu cerul și omul mărginit cu Dumnezeu nemărginit“.

Lucrarea lui Hristos de săvîrșire a împăcării între Dumnezeu și păcătos nu înseamnă că Dumnezeu este neiertător și neinduplecat să acorde iertare și să arate milă față de cei care au păcătuit. Din chiar început, Dumnezeu a fost un Dumnezeu al iubirii și al milei. Caracterul Său este înfățișat în chip lămurit și credincios de Moise: „Domnul S-a pogorit într-un nor, a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credinciosie, care își ține dragostea pină în miș de neamuri, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat“. Exod 34, 5—7.

Indreptățirea nu aduce doar faloasele cuprinse în viața, moartea și învierea lui Hristos ci și mijlocitoarea Sa lucrare din sanctuarul ceresc. Hristos nu este doar Mintuitorul și Răscumpărătorul nostru ci este și Mijlocitorul între Dumnezeu și noi. Adesea noi vorbim despre Hristos, Dumnezeu-om, înțelegînd că El s-a făcut om în carne și sînge, supus ispitei, durerii, foamei, frigului și suferind asemenea nouă; dar ca Dumnezeu El a fost fără de păcat, divin, atotînțelept, atotputernic. El a fost din veșnicie Fiul și luă firea și carnea omenească pentru a putea experimenta tot ce avea omenescul drept moștenire, afară de cedarea în fața păcatului, spre a putea fi „un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți“. Ebr. 2, 17.18.

„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“. 2 Cor. 8,9.

„Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus: El, mă-

car că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcu ascultător pină la moarte, și încă moarte de cruce“. Filip. 2, 5—8.

Toate acestea le săvîrși Hristos spre a putea salva pe cei care aveau să creadă în El. El luă asupra-și osînda păcatului, și prin viața și moartea Sa pregăti o cale de mîntuire pentru cel credincios. După ce primi pe Hristos ca Mintuitor al omului, Tatăl urmă să privească pe om la fel cum privea pe Hristos, unicul său Fiu.

Un mijlocitor este cineva care intervine între doi, un împăciutor care săvîrșește lucrarea de sfătuiră față de părțile înstrăinate. Fiînd sincer față de amîndouă și dorind ca părțile despărțite să se reunească, mijlocitorul face tot ce-i stă în putere spre a înfăptui împăcarea între cei doi, așa încît ei să ajungă prieten. În rugăciunea Sa raportată în Evanghelia după Ioan, Hristos pledează pentru urmașii Săi cum numai iubirea infînită poate pleda.

Isus și eu

V. Florescu.

Aranj. V. Florescu

I - sus și eu, pă - șim mereu a - lă - turi, Ca buni pri -
I - mi spu - ne ei, de a - nii di - na - în - te - mi - C - am fost cu -
I - sus și eu, noi pu - ru - rea a - lă - turi, Pri - e - teni

e - teni noi vorbim, lu - crăm. De mî - nă prinși, cu gla - su - n vo - io -
prins în pla - nul cel ce - resc Si eu, de - a - tunci, din ne - gu - ră, de
buni, nespus de fe - ri - ciți; Tre - cut va fi: ne - caz, cercari, Is -

și - e, I - sus și eu, ne - des - păr - titi um - blăm. De mî - nă
vre - me, părtaş să fiu, de mî - dru plăi ee - rese. Si eu, de - a -
pi - te, iar eu și - Isus ră - mî - ne - vom u - niți. Tre - cut va

prinși, cu gla - su - n vo - io - și - e, I - sus și eu, ne - des - păr - titi um -
tunci, din ne - gu - ră, de vreme, Părtaş să fiu de mî - dru plăi ce -
fi: ne - caz, cercari, Is - pi - te, Iar eu și - Isus ră - mî - ne - vom u -

blăm.
rese.
niți.

Totdeauna Dumnezeu a fost bun, drept și îndurător. Imbelșugata Sa îndurare fu arătată când iertă lui Adam marea lui nelegiuire, și în loc să-l nimicească, rîndui o cale de scăpare. După căderea lui Adam, a fost făcut cunoscut planul că Fiul lui Dumnezeu va purta osînda pentru păcat. Pentru ca dreptatea să dăinuie, nu putea fi abrogată Legea lui Dumnezeu, care este însăși temelii autorității Sale. Tronul lui Dumnezeu este statornic pe dreptate. „Dreptatea și judecata sînt temelii scaunului Său de domnie“. Ps. 97,2.

Legea morală, dată în cele zece porunci exprimă ce socotește Dumnezeu drept cuvenită regulă de conduită. Ascultarea desăvîrșită de această lege desăvîrșită este neprihănire. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, luă asupra-Si răspunderea pentru toate păcatele celor ce urmau să-L primească drept Mintuitor al lor și să creadă în El ca Fiu al lui Dumnezeu. El merse și mai departe, și de bunăvoie se așeză în situația omului, spre a putea întîmpina pe vrăjmaș și toate ispitele căreia îi este moștenitor trupul omenesc și astfel să știe ce înseamnă a trăi în trup și să îndure ispitele cărora este supus omul.

„Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost umilînță aproape fără margini dacă ar fi luat corp omenesc chiar și atunci cînd Adam se afla inocent în Eden. Dar Isus a primit acest corp atunci cînd neamul omenesc era slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca oricare urmaș al lui Adam a primit urmările lucrării marelui legi a eredității. Care erau urmările acestea, se poate vedea din viața strămoșilor Săi pămîntești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi griji'le și ispitele, și să ne dea pildă de o viață lipsită de păcat. În lumea în care Satana pretindea stăpînirea, Dumnezeu a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunilor omenești. El l-a îngăduit să dea piept cu primejdii la fel ca oricare suflet omenesc, să ducă lupta vieții cum trebuie să o ducă orice vîlstar omenesc, cu riscul de a da greș și a pierde viața veșnică“.

Dacă Hristos nu ar fi experimentat ispitele cărora sîntem supuși noi, El n-ar fi putut fi „un mare preot milos și vrednic de încredere“ deoarece nu ar fi fost în stare să aibă împreună simțire și milă pen-

tru nedesăvîrșirile noastre. Apostolul Pavel prezintă clar aceasta: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămînem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“. Ebrei 4, 14—16.

Hristos purtă pe cruce păcatele întregii omeniri. Cînd păcătosul primește pe Hristos, Mintuitorul face ca ispășirea săvîrșită pe cruce să se aplice celui pocăit. Cînd muri Hristos, se săvîrși, deplină ispășire, care nu este anulată prin lucrarea Sa de mare preot. Fiecare creștin poate primi binefacerile acestei ispășiri din sanctuarul ceresc, unde Hristos slujește în favoarea celor ai Săi. Ni se spune că Hristos prezintă singele Său în favoarea păcatului și credinciosul primește iertare fiindcă Dumnezeu primește singele lui Hristos drept ispășire pentru păcat și viața desăvîrșită a lui Hristos în locul vieții păcătoase a celui pocăit.

În sine, jertfă din vechime, a vieții animale, nu aducea ispășire pentru păcat; ci ea prefigura vîrsarea singelui Fiului lui Dumnezeu pe Golgota. „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al lucrurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit, care nu este făcut de mîini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu singe de țapi și de viței, ci cu însuși singele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Căci dacă singele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întînași, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cît mai mult singele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujăți Dumnezeului celui viu! Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legămînt nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legămîntul dintii, cei ce au fost chemați, să capete veșnică moștenire, care le-a fost făgăduită“. Ebrei 9, 11—15.

Credincioșii lui Dumnezeu au un Mare Preot care trăiește în vecie și

care stă la dreapta lui Dumnezeu mijlocind pentru ei. Hristos nu urmează nicicînd să se mai aducă pe Sine jertfă pentru păcat. Jertfa adusă odată pe Sinai a satisfăcut cerințele Legii lui Dumnezeu, și a împlinit pe deplin cerințele de dreptate și judecată. De aci înainte El urmează a trăi pe vecie ca Profet, Preot și Rege. În tot cursul dispensațiunii creștine Hristos a fost mijlocitorul între Dumnezeu și om gata a mijloci în favoarea Tuturor celor care El vor primi ca Mintuitorul și marele lor preot.

„Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mîini omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în locul prea sfînt cu un singe, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pămîntască de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe cînd acum, la sfîrșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Hristos după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă minuirea celor ce-L așteaptă“. Ebr. 9, 24—25.

Sub preoția aaronică, pentru săvîrșirea lucrării cerută de serviciul zilnic, era nevoie ca mai mulți preoți să slujească în același timp. Fiecare își avea sarcina lui, fiecare competa pe celălalt, însă nici unul nu putea îndeplini toată lucrarea preoției. De asemenea era o grupă de ajutoare coordonatoare, fiecare cu însărcinările ei precise. Fiecărui membru al preoției i se cerea să-și îndeplinească lucrarea încredințată lui. Însă în preoția lui Hristos nu este decît o jertfă, un preot, un mijlocitor. El nu are succesori. Toți preoții aleși înainte de Hristos slujiră potrivit consacării și destoiniciei lor; însă Hristos este preot desăvîrșit. El a fost chemat de Dumnezeu și făcut preot nu potrivit unei porunci mărginite ci potrivit poruncii unei vieți fără sfîrșit.

Sub legea levitică jertfa pentru păcat era oficiată potrivit cerințelor legii. Cînd urma să fie oferit singele, înjunghierea mielului era

numai o parte din ceremonia care făcea liber pe cel care păcătuse. După ce animalul era înjunghiat de cel pocăit, preotul lua singele de la victima sîngerîndă și oficia cu el potrivit prevederilor legii. Dacă singele ar fi fost doar risipit, el nu ar fi săvîrșit lucrarea de ispășire.

De aceea, lucrarea lui Hristos spre salvare, nu s-a încheiat pe cruce; acolo El și-a vărsat prețiosul Său sînge, care împlini întru totul osînda pentru păcat, și după învierea Sa El Se înfățișă lui Dumnezeu pentru a fi acceptată și încuviințată. Acum și aceasta pînă la încheierea timpului de probă, El slujește în sanctuarul ceresc ca mare preot, înfățișînd singele Său vărsat pe Golgota în favoarea fiecărui păcătos pocăit care vine la El în numele Său. Astfel în cursul veacurilor cei răscumparați sînt mîntuiți unul cîte unul prin mijlocirea lui Hristos în favoarea lor, oferindu-Și singele drept ispășire pentru toate păcatele mărturisite. Hristos este mijlocitorul, cel care intervine, marele preot, pentru fiecare suflet credincios care caută îndreptățirea prin credință. Singele cel vărsat al lui Hristos procură ispășirea pentru păcat, însă slujirea acestui sînge în favoarea fiecăruia în parte este ce îl face eficace pentru fiecare suflet încrezător și pocăit.

Venirea lui Hristos de prima dată împlini făgăduința edenică a seminței femeii la timpul și în felul rînduit de Dumnezeu. Dar de cînd a luat ființă păcatul, Hristos a fost continuu singura nădejde și Mintuitor a credinciosului. El este preotul, jertfa și mijlocitorul tuturor celor care la urmă vor fi mîntuiți.

Cînd adevărata jertfă pentru păcat a fost adusă pe cruce, Hristos era atît preot cît și miel. El Se oferi drept jertfă pentru păcat pentru lume. Acum, ca mare preot, El înfățișează propriul său sînge în favoarea păcătosului pocăit. „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu“. Ioan 10,17,18.

„După cum Marele Preot lăsa la o parte strălucitoarea lui haină pontificală și slujea în îmbrăcămintea de pînză albă ca a preotului obișnuit, așa și Hristos a luat înfățișarea de serv, și a adus sacrificiul, El fiind preotul, El fiind și victima“.

„Astfel (în Ioan 17) cu vorbe potrivite pentru Unul care avea putere dumnezeiască, Hristos a predat biserică Sa în mîinile Tatălui. Ca un Mare Preot consacrat El a mijlocit pentru credincioșii Săi. Ca un păstor credincios El a adunat turma Sa sub umbra Celui Atotputernic, în adăpostul puternic și sigur. Lui îi mai rămînea cea din urmă bătaie cu Satana, și a mers să o întîmpine“.

„Picăturile de sînge ale agoniei care curgeau de pe templele Lui rănite pe fața și pe barba Lui, erau asigurarea ungerii Lui cu 'uleiul bucuriei' ca Arhiereu al nostru“.

Tatăl, Fiul și Spiritul Sfînt sînt deopotrivă interesați în salvarea celui păcătos. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3,16. Fiul luă în stăpînire partea omului, de bună voie, luînd asupra-Și natura omului. El puse de o parte slava pe care o avu la Tatăl spre a putea întîmpina ispitele trupului pe terenul vrăjmașului și astfel să dobîndească experiența împreunei simțiri cu omenirea. În felul acesta dovedi mai mare îndurare față de cel slab și căzut, și să Se ofere pe Sine drept izvor al neprihănirii pentru credinciosul care-și dovedea credința în numele Său. Spiritul Sfînt luă parte la acest plan de mîntuire tot atît de deplin ca și Tatăl și Fiul. Spiritul Sfînt convinge de păcat, conduce pe cineva să se pocăiască și să primească pe Hristos drept Mintuitorul său personal, învață aceea ce a învățat Hristos și ne amintește orice făgăduință și precept. El devine ajutorul credinciosului. El, de asemenea se roagă pentru noi ca să fim întocmai cum dorește Dumnezeu. Dumnezeu în cele trei persoane: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfînt, stă astfel unită în lucrarea de salvare a credincioșilor.

Nu a rămas de făcut nimic din ce ar fi putut face Dumnezeu pentru ca păcătosul să fie mîntuit. Fiecare a împlinit o parte în îndreptățirea care este oferită. Tatăl este Cel ce îndreptățește; Hristos este Cel răstignit, a cărui viață și moarte împlini cerințele Legii călcare; și Spiritul Sfînt conduce la pocăință și slujește drept mîngîietor și ajutor fiecărui credincios al lui Dumnezeu.

Filul lui Dumnezeu veni, trăi pe pămînt ca Dumnezeu-om, își dădu viața pentru neleguire, o jertfă fără de păcat, fu înviat dintre cei morți, și se înălță în slavă unde șade la dreapta lui Dumnezeu ca mijlocitorul, apărătorul și marele nostru preot. În decursul nesfîrșitelor veacuri El va fi adorat și venerat de întreg universul.

„Numai prin credința în numele lui Hristos poate fi mîntuit cineva. El este căpetenia noii creațiuni. El este calea, adevărul și viața. El este Emanuel, 'Dumnezeu cu noi'. Cuvîntul cel veșnic se făcu trup și locui printre noi, și noi am primit din plînătatea Lui. El este urzitorul și desăvîrșitorul credinței noastre. 'Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu'“.

Spiritul Sfînt este care convinge de păcat și numai singele lui Hristos vărsat pe Golgota poate face ispășire pentru păcat. Hristos este mijlocitorul, și El niciodată nu încredință altcuiva lucrarea de mijlocire. Cînd ultimul suflet ce se pocăiește își va fi mărturisit păcatele și lucrarea de ispășire se va fi încheiat pentru todeauna, atunci Hristos își va termina lucrarea din locul prea sfînt din sanctuarul ceresc, și se va decreta: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfînt, să se sfințească și mai departe“. Apoc. 22,11.

Nu există decît o singură cale de a scăpa de răspunderea pentru ceea ce s-a făcut în trup, și anume primînd pe Hristos drept mijlocitor personal, și pretinzînd prin credință toate făgăduințele în numele lui Hristos. Atunci neprihănirea lui Hristos devine mantia cu care sîntem îmbrăcați cînd intrăm la ospățul de nunță al Mirelui.

C. ADV.

Trătrea și experiența noastră cu Isus trebuie să fie de așa natură încât să dea naștere la o cît mai intimă apropiere între noi și El. Isus, deși locuind acum în înălțimi de cer, totuși continuă a rămîne *Fratele și Prietenul* fiecăruia dintre credincioșii Săi, un Așutor sigur în orice nevoie, gata a răspunde cererilor ce I le adresăm în credință.

Sfînta Scriptură abundă în exemple care dovedesc cît de grabnic a fost Isus să răspundă chemărilor de a aduce vindecare, alinare și bucurie oriunde și oriînd în toate zilele ședorii Sale pe pămînt.

La cazul cu soacra lui Simon care zăcea în pat prin'de friouri, a fost de ajuns să i se spună despre această durere și El să aducă de îndată vindecarea și să redea fericirea în acea casă.

Fînta omenească fiind sociabilă simte nevoia comunității întregalității. Și cînd inima este anșată, găsim o liniștire cînd schimbăm citeva cuvinte cu persoane care au aceleași gânduri ca și noi. Dar de multe ori nu găsim pe cel care să ne înțeleagă în totul păsurile noastre. Rămîne însă drept cel mai bun Prieten care ne poate înțelege și care să simtă cu noi, Isus Hristos. El ne-a dat această asigurare, adăugînd însă: „Voi sinteți prietenii Mei dacă faceți tot ce vă poruncesc Eu“. Ioan 15,14.

Isus nu ne înțelege niciodată greșit. De aceea putem spune Lui totul, așa cum adesea cîntăm: „Ștergeti fata plînsă, căci ți-e de ajuns. Inimă străpunsă, vino la Isus! Spune-Lui tot dorul, suferința ta. Căci Mîntuitorul Te va vindeca“.

Iată de asemenea cazul petrecut la nunta din Cana Galileei unde fusese chemat și Isus împreună cu ucenicii Lui. Cînd s-a isprăvit vinul doar citeva cuvinte l-a adresat mama Lui, zicînd: „Nu mai au vin“, și îndată dorința și cererea a fost satisfăcută pe deplin spre îmbucurarea celor de la nuntă.

Cu o altă ocazie, cînd o gloată mare de aproape cinci mii de suflete erau fără pîine, Andrei, fratele lui Simon Petru i-a zis lui Isus: „Este aici un băuțel, care are cinci pîini de orz și doi pești“; dar necredința odăugă: „Dar ce sînt acestora la atîta“? Și cu această ocazie Domnul Isus, cu puterea Sa nemărginit de mare, a săturat acea mulțime, ba au mai strîns și douăsprezece coșuri pline cu fărîmiturile care mai rămăseseră din cele cinci pîini de orz.

„Toate lucrurile sînt cu putință celui ce crede“. Marcu 9,23.

Altădată, cînd Petru în graba vorbirii se oferi să năstască darea la Templu pentru El și Isus, nu au decît să se adreseze lui Isus

spre a ieși din impasul în care se vîrșise singur. Isus, după discuția cu Petru cu privire la dare, Ii spuse: „Dar ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undița, și trage afară peștele care va veni întii; deschide-i gura, și vei oăsi în ea o rublă, pe care ia-o și dă-le-o pentru Mine și pentru tine“. Mat. 17,27.

Iarăși, după o zi obositoare, Isus zise ucenicilor: „Să trecem în partea cea'altă“; și împreună cu ei se sui în corabie și porniră către ținutul Gadarenilor. Fîind obosiți, Isus adormi de îndată. Însă nu apucară să se depărteze bine de mal și se stîrni o furtună cu valuri năpraznice. Barca era leănată pe creasta valurilor însumate și ucenicii erau înspăimîntați. Văzînd că înercările cu propriile lor puteri, nu izbuteau să scape corabia de a se răsturna, ucenicii se îndreptară spre Isus să-l spună nevoia lor, zîndu-l: „Invăță'orule, nu-Ți pasă că pierim“? El S-a sculat, a certat vîntul, și a zis mării: „Taci! Fără gură! Vîntul a stat și s-a făcut o liniște mare“. Pe marea vieții tale, vor veni tot felul de furtuni; spune-le lui Isus, cu siguranță El te va ajuta.

Intr-o noapte ucenicii plecară la pescuit. Cu toate că erau pescari încercați, iată că dimineata îi întîmpină la întoarcere ei avînd corabia goală. Dar pe țarm era Isus, care cunoscîndu-le truda fără de folos din noaptea trecută. Se sui în corabia lui Simon căruia îi spuse: „Depărtează-o la adînc, și aruncați-vă mreșile pentru pescuire“. Simon Ii istorisi însuccesul, totuși finu să adauge: „Dar, la cuvîntul Tău, voi arunca mreșele“. Și cît de minunat fu rezultatul! Luca 5,1-7.

Intr-una din zile, pe cînd Isus se găsea în Capernaum, un sutaș din partea locului, care avea acasă un serv care se chinuia într-o boală grea, se apropie de Isus și-l spuse: „Doamne, servul meu zace în casă slăbănog, și se chinuște cumplit“. De abia sfîrși sutașul cuvintele că Isus îi și răspunse: „Am să vin și să-l tămăduiesc“. Dar sutașul, plin de încredere în puterea lui Isus, a-

dăugă de îndată: „Spune numai un cuvînt, și servul meu va fi tămăduit“, și chiar în ceasul acela servul s-a tămăduit. Mat. 8,5-13.

Invățați de aci, să aduceți înaintea Domnului Isus toate dorințele voastre. „Spune numai un cuvînt“ a zis sutașul lui Isus; faceți și voi la fel. Să aduceți înaintea Domnului nevoile celor din casă.

Odată, pe cînd Isus se găsea în mijlocul mulțimii, cineva căzînd în genunchi înaintea lui Isus, Ii spuse: „Doamne ai milă de fiul meu, căci este lunatic, și pătîmește rău: de multe ori cade în foc, și de multe ori cade în apă“. Și gata de a asculta ruga făcută, Isus l-a tămăduit „chiar în ceasul acela“. Mat. 17,14—18.

Iată și cazul fiicei lui Iair. Părinții îndurerați spun lui Isus păsul lor, rugîndu-L să-Ți pună mîinile peste ea ca să se facă sănătoasă și să trăiască. Domnul Isus a intrat în casă, i-a scos afară pe toți, a luat cu El pe tatăl copilei, pe mama ei, și pe cei ce-l însoțiseră, a apucat copila de mînă, și i-a zis: „Talita cumi, care tîlmăcit însemnează: Fetișo, scoală-te, îți zic. Îndată fetișo s-a sculat, și a început să umble, căci era de 12 ani. Ei au rămas încremenți“. Marcu 5,21-23, 39-42.

Cu cît ești mai deschis înaintea lui Isus, cu atît și inima lui Isus este mai înduioșată pentru tine. Spune lui Isus toate nevoile tale corporale și spirituale. Spune Lui toată vina, grijile și durerile tale. Nu scuza nici un păcat. Lasă ca inima lui Isus să te lumineze și singele Lui să te curățască pe deplin.

Aduceți înaintea lui Isus, dorințele, bucuriile, grijile, întristările și temerile voastre. Povara voastră nu-l va face greutăți, și nici îngrijirea de voi nu-l va obosi. Cel care numără perii capului vostru, nu rămîne indiferent față de trebuințele credincioșilor Săi. Vedeți și credeți că Isus este foarte milos și îndurător. Inima Lui iubitoare este adînc mișcată de suferințele noastre și de strigătul nostru de durere.

V. SCHIPOAIA

DRAGOSTEA

lui DUMNEZEU

In capitolul 15 din Evanghelia după Luca sînt prezentate pîldele cu oaia rătăcită, banul pierdut și fiul risipitor. Toate acestea privesc o proprietate sau o familie, din care s-au desprins citimi în procente diferite, dar, deopotrivă apreciate.

Ilustrarea dragostei cerești e pe baza omenescului: „Care om dintre voi”, „sau care femeie”, nu caută ce a pierdut. Păstorul „lasă pe cele 99 pe izlaz și se duce după oaia pierdută”, femeia „aprinde o lumină, mătură casa și caută cu băgare de seamă” banul pierdut, și tatăl așteaptă și iese în întîmpinarea fiului plecat în străini.

Pentru starea noastră e mult mîngîietor gîndul că mîntuiții din casa lui Dumnezeu sînt reprezentăți prin pierduții găsiți, prin pribegii întorși la dragostea Tatălui lor.

Incurajatoare devine conștiința că oricine este căutat este și așteptat.

Aprecierea acestor pîlde de către noi, e potrivit poziției în care ne aflăm — a celui ce a pierdut, ori a aceluia ce e pierdut.

Ne revine să căutăm și să așteptăm în nădejde, ori, să ne lăsăm găsiți și să ne întoarcem în bucuria Tatălui nostru cu deplina siguranță a primirii noastre.

Putem fi conștienți că, fără să vrem, ne-am rătăcit, ca oaia. Putem să nu ne dăm seama de aceasta, ca banul. Putem căuta înstrăinarea în mod conștient și să fim conștienți de această înfăptuire a ei.

Ne putem rătăci în afara staulului, ori în casă — din vina altora, sau ne putem îndepărta voit de restricțiile binefăcătoare.

Indiferent de modul conștient sau inconștient al înstrăinării noastre, pilda ne prezintă pe Tatăl ceres în rolul celui ce caută și găsește, așteaptă și nu în zadar.

Moneda pierdută de femeie era rodul muncii, ce ea nu voia să se piardă.

În măsura în care pîldele cu oaia și banul ilustrează pierderea nedorită și căutarea pînă ce se găsește, pilda cu fiul risipitor prezintă căutarea pierzării și tăria așteptării în dragostea ce nu poate urma în căile pierzării pe cel pierdut, dar îl smulge din ele, prin cuprinsul acestei minunate iubiri.

Tatăl n-a împiedicat alegerea fiului prin nici un fel de constrîngere. I-a dat, cînd nu era drept să primească, mai mult decît i se cuvea. Odată îndepărtat, nu i-a stîmjenit cu nimic desfășurarea alegerii ce făcuse — sclavia păcatului, în aparența libertății.

Întoarcerea fiului necesita o schimbare a propriei sale atitudini, o prefacere interioară pe care numai el o putea declanșa — prin aceeași libertate a voînței prin care se înstrăinase.

Tatăl aștepta aceasta. În așteptarea sa era acum la lucru dragostea de mai înainte. Așteptarea lucrării dragostei era tot ce-i mai rămăsese ca parte.

Fiul trebuia să schimbe falsa privire a rostului vieții cu ocrotirea rînduieilor respinse. Tatăl nu putea face aceasta în locul lui.

Fiul trebuia să schimbe libertatea trăirii în rîvnitele desfătări, cu restricțiile binefacerii părintești. Tatăl nu putea face aceasta în locul lui.

Nu din greșeală nîmerise acest fiu în cursa amară a desfătărilor. Aparența răului, falsa independență, îl derutase, și el trebuia să le recunoască. Alegerea sa viitoare trebuia să dea sens invers orientării minții sale și tatăl nu voia să intervină, pentru a nu stîmjeni totala libertate a alegerii. Prin aceasta, inima sa de tată era strînsă de durere și speranță.

Oaia din pildă aleargă în neștiire, și zbierînd semnala prezența sa. Banul pierdut nu se opunea găsirii sale. Fiul pierdut se ascundea, în mod voit, de ocrotirea tatălui. Orice intervenție în viața sa, o considera amestec în dreptul de a hotărî singur destinul său. Pentru aceea nu era căutat și se aștepta ca singur să-și revină, singur să se regăsească. Tatăl nu putea decît să aștepte rodirea dragostei cu care îl tratase pînă la plecarea lui.

Fiecare suflet rătăcit, repetă în pribegia sa același proces sufletec, cu sfirșit asemănător, sau diferit. Pentru Tatăl ceres și pentru părinții spirituali, aceeași inimă așteptătoare, sfișiată de temeri și susținută de nădejdi.

Acest fiu risipitor a vigoarei sale trupești, a rezervelor sale sufletești și spirituale, a pornit pe căile gresite nedeterminat de condițiunile casei sale părintești, ci, pentru că a văzut cele ce sînt cum nu sînt și cele ce nu sînt, ca și cum ar fi.

Urmările relei sale alegeri le-a cunoscut în consecințe, dar nu ele l-au redresat. Dimpotrivă, l-ar fi zdrobit.

Nu o pricepere alta, ci aceeași prin care s-a amăgit, dar altfel orientată, l-a ajutat să vadă cele ce sînt cum sînt și cele ce nu sînt, cum nu sînt.

Și toate acestea, datorită lucrării iubirii pe care o cunoscuse în comportarea tatălui față de el. Starea în care ajunsese, nu l-a împiedicat să aibă certitudinea că întorcîndu-se așa cum era, va fi primit. Izvorul nădejdi sale se găsea în dragostea pe care o cunoscuse.

Acum, în puterea slăbită a acestui fiu pierdut, salvatoare a fost o dragoste sfidată în trecut. Amintirea acesteia, i-a zdrobit vechea independență egoistă și îl ajută nu numai să dorească poziția pierdută, dar să și facă calea întoarsă în stare umilă, în vinovăție recunoscută: „Am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sînt vrednic să mă chem fiul tău...”

Continuare la pag. 18

„HARUL MEU IȚI ESTE DE AJUNS“

E nevoie să mă laud, măcar că eu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunosc un om în Hristos, care acum patrusprezece ani, a fost răpît pînă la al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu; Domnul știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu; Domnul știe), a fost răpît în rai, și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească. Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucît mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda decît cu slăbiciunile mele. Chiar dacă aș vrea să mă laud, n-aș fi nebun, căci așa spune adevărul; dar mă feresc, ca să nu aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decît se vede în mine, sau ce aude de la mine. Și ca să nu mă umflu de mîndrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiesc, să nu mă îngîmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită. Deci, mă voi lăuda mult mai bucurios cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămînă în mine“. 2 Cor. 12, 1—9.

Declarația Apostolului Pavel este o descoperire senzațională. El spune că a fost răpît în al treilea cer și în rai sau paradis. Dar ce a înțeles Pavel prin paradis?

Mintuitorul Isus Hristos a spus tilharului de pe cruce: „Adevăr zic ție astăzi: tu vei fi cu Mine în Paradis“. Luca 23, 43. Negreșit că nu poate să fie vorba de un alt loc, decît de reaiunea resedinței lui Dumnezeu, din cerurile cerurilor, în care, Mintuitorul Isus Hristos nu Se suise chiar în aceeași zi, căci încă nu înviase din morți, și deci nici tilharul de pe cruce nu l-a putut urma. Cu un cuvînt, sfîntul Apostol trebuie să fi fost în apropierea lui Dumnezeu, și acolo i-a fost acordat privilegiul să arunce doar o privire. El a fost răpît și ridicat în ceruri, unde a văzut și auzit lucruri pe care nu le poate vorbi, și probabil că nici nu găsea adevăratele cuvinte prin care să le poată exprima.

Dacă l-am întreba pe Apostolul Pavel cum a ajuns la această experiență, ne-ar răspunde: „Nici eu nu știu cum am ajuns“. Deci, el singur declară că nu știe, dacă a fost în trup sau fără trup, în acea lume dumnezeiască. Și dacă l-am întreba: Cînd a avut loc această împrejurare fericită, el ne-ar răspunde: „Era înainte cu patruspre-

zece ani de scrierea epistolei, la scurt timp după convertirea mea în fața Damascului“. Presupunem că aceasta s-a întîmplat cînd Pavel s-a dus în Arabia, unde a petrecut destul de mult timp în post și rugăciune către Dumnezeu, cerînd lămuriri cu privire la schimbarea credinței sale. Atunci, Dumnezeu i-a acordat asemenea viziuni și descoperiri, ca să imprime de la bun început credinței sale o certitudine de nezdruccinat, care să-l însoțească pe toată durata vieții. Așa se explică declarațiile sale din epistola către Galateni, cînd zice:

„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obîrșie omenească; pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos. Dar cînd Dumnezeu —care m-a pus deoparte din pîntecele maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată n-am întreat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors înapoi la Damasc. Duvă trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa și am rămas la el cîncisprezece zile“. Gal. 1,11.12.15—18. În situația aceasta, poate că veți întreba: „Nu cumva Pavel este un om minune? Nu cumva el este o excepție sau un geniu religios? Au mai fost oare și alți oameni, care să facă asemenea experiențe“?

La aceste întrebări se poate răspunde în felul următor: Apostolul Pavel nu a fost un om minune, nu a fost un om excepțional și nu a fost nici un geniu religios, ci el a fost un vas ales de Domnul, așa cum reiese din descoperirea pe care i-a dat-o Domnul lui Anania: „Dar Domnul i-a zis: „Du-te căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Izrael“. Acesta a fost procedeu lui Dumnezeu cu toți aleșii Săi din toate timpurile cînd i-a chemat să facă prin ei o lucrare specială. Dumnezeu le-a deschis cerurile și le-a acordat o privire în sala tronului de sus, să vadă pe Domnul stînd pe scaunul Său de domnie. Isa. 6,1—3.

Destoinicia acestui apostol se întemeia pe credința sa tare și neclintită în Dumnezeu și în Fiul Său Isus Hristos, care l-a chemat la apostolie: „Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos. Nu că noi prin noi înșine simțem în stare să gîndim ceva ca

venînd de la noi. Destoinicia noastră d'mpotriva, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitorii ai unui legămînt nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață“. 2 Cor. 3,4. „P în harul lui Dumnezeu sînt ce sînt, și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decît toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine“. 1 Cor. 15,10. Aceasta este mărturisirea personală a apostolului.

În afară de aceste vase alese, căror Dumnezeu li S-a descoperit în toată măreția Sa, există înă multi temători de Dumnezeu care au avut parte de asemenea experiențe minunate cu puterea lui Dumnezeu și acestea sînt pentru ei un izvor minunat de bucurie și de încredere în El. Credința lor este întărită prin asemenea experiențe, și ei nu se clatină așa de ușor cînd vin peste ei cercări și a-cutăți. Dumnezeu a purtat de grijă, ca atît în încredințarea credinței lor, cît și în decursul anilor de credință, să facă asemenea experiențe care să le fie nîs'e a-mintiri puternice de felul minunat cum au fost eliberați de sub stărnirea Satanei și aduși în Biserica lui Hristos, care părete poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos. Apoc. 14,12.

Dar să ne punem legittima întrebare: De ce oare nu istorisește apostolul Pavel vrea bucurios asemenea experiențe? De ce a trebuit el să tacă timp de patrusprezece ani? Și acum, abia cî face această destăinuire contra voinei sale, și numai pentru că Comunitatea din Corînt l-a provocat la aceasta. Ne înterzice Biblia să vorbim despre asemenea vedenii și descoperiri dumnezeiești?

Știm că atunci cînd Domnul Isus S-a schimbat la față ne murelele cel sfînt, cînd le-a arătat acolo pe Moise și pe Il'e, și cînd ei au auzit glasul Tatălui din ceruri zicînd: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi ațese plăcerea Mea: de El să ascultați“. El le-a poruncit celor trei ucenici care erau cu El să nu spună nimănu de vedenia aceasta pînă ce Fiul omului nu va învia din morți.

În zilele noastre, dacă Domnul ne învrednicește să avem parte de descoperiri care ne zidesc în credință, am putea și noi să le facem cunoscut. Însă s-a constatat că nu prea este bine să desănuim altora unele descoperiri de la Domnul care ne privesc numai pe noi personal, pentru ca puterea acestor descoperiri să rămînă în noi. Stă scris: „Dumnezeu vorbește înă, cînd într-un fel cînd într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte cînd oamenii sînt cuînduți într-un somn adînc cînd dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări și le întărește învătăturile Lui, ca să abată pe om de la rău și să-l ferească de mîndrie, ca să-i păzească sufletul de oroadă, și viața de loviturile săbi'i“. Iov 33, 14—18. Desigur, apostolul Pavel are drep-

tate, și la fel și Iov, în măsura în care ei ne avertizează să fim prudenți cu toate descoperirile primite de la Dumnezeu.

În destăinuirea acestor experiențe și descoperiri se află unele primejdii pe care trebuie să le evităm. Se prea poate întâmpla, ca aceia care nu pot prezenta asemenea întâmplări, să se descurajeze la auzirea lor, și să zică: „Noi nu știm așa de bine văzuți la Domnul, ca ceilalți, care au parte de asemenea experiențe de credință“. Este o primejdie și pentru acei credincioși care au parte de ele, ca ei să cadă în ipoteză înălțării de sine și să privească de sus pe cei care nu sînt favorizați cu astfel de descoperiri, și în felul acesta să cadă în răfacire, crezînd că ei sînt siguri de mîntuire, căci altfel Dumnezeu nu le-ar fi făcut asemenea revelațiuni, ca să aibă o pregtare a măreței vieții viitoare. Aceasta este o mare păcădă. Credinciosul va fi mîntuit prin credința în Isus Hristos, prin harul lui Dumnezeu, fără merite personale și nici chiar pe temeiul acestor descoperiri. Asemenea vedenii și descoperiri sînt daruri ale lui Dumnezeu pentru care ar trebui să fim profund mulțumitori și recunoscători lui Dumnezeu, care a binevoit să ne facă parte de asemenea înștiințări. Scriptura spune: „Astfel, dar, cine crede că stă în picioare, să ia aminte să nu cadă“. 1 Cor. 10,12.

Apoi încă, trebuie să luăm aminte ca nu omnia ceia ce noi numim descoperire de la Dumnezeu, de fapt să nu fie o plămuită a minții noastre.

Să ascultăm mai departe: apostolul Pavel ne istorisește o a doua întîmplare din viața sa, prin care dorește să se apropie în mod omenească de noi. El zice: „Mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanului, ca să mă pămuitască, și să mă împiedice să mă înving“. Se presupune că Apostolul Pavel avea o suferință în trup, care-l chinuia și-l umilea peste măsură. El nu ne spune de ce natură era această suferință. El zice: „De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: 'Harul meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită'“.

Să ne gîndim acum puțin la situația acestui mare slujitor al lui Hristos. Acest mare apostol, care a făcut așa de mult pentru Domnul, și care și-a dat viața ca o jertfă de hătură pentru Hristos, și care se murea lăuda ca asemenea descoperiri de la Dumnezeu, cu toate acestea a trebuit să poarte o cruce așa de grea. Cum să înțeleagă el asemenea suferință? În nici un caz nu i-a fost așa de ușor. Dar el a întrebare pe Domnul, dacă este voia Lui, ca el să fie lovit și chinuit de solul Satanului? El ca apostol și-o fi zis: „Doamne, oare nu pot să-Ti slujesc mai bine, cînd sînt sîmănos și fără această suferință? Abia două ani de zile după ce a primit răspunsul: „Harul Meu îți este de ajuns“, el a luptat această cruce ca din mîna Domnului. Din acea clipă, crucea

aceasta a fost pe jumătate grea. El singur spune: „Eu știu de ce trebuie să port în carne acest țepuș, ca să nu mă înving. Dumnezeu are trebuință de un slujitor umilit, care are curajul să-L slujească în toate situațiile vieții și de aceea mă pregătește pentru această slujbă“.

Este bine de știut că suferințele corporale fac parte din planul lui Dumnezeu pentru desăvîrșirea caracterelor noastre. Despre Mîntuitorul Isus Hristos se spune că a fost făcut desăvîrșit prin suferință și S-a făcut pentru noi urzitorul unei mîntuiri veșnice. Ebrei 5,7-9. Iar apostolul Petru ne spune: „Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gîndire. Căci Cel ce a pățimit în trup, a sfîrșit-o cu păcatul“. 1 Petru 4, 1.

Cei credincioși, care au primit pe Hristos ca Mîntuitor personal al lor, s-au pocăit de toate păcatele lor, și și-au spălat hainele în sîngele Mielului, care au primit iertare de păcatele lor și s-au botezat în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfințului Duh, nu trebuie să se teamă că nu vor fi mîntuiți, chiar dacă suferă de aceste boli înrozitoare de moarte. Numele lor sînt scrise în cartea vieții Mielușelului și ei vor avea parte de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. El trebuie să-și amintească de făgăduințele lui Dumnezeu scrise în Cuvîntul Său: „Pot să se mute muntii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legămîntul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine“. Isa. 54,10 Credincioșii care adorm în Domnul sînt numiți de Cuvîntul Scripturii că sînt fericiți: „Și am auzit un glas din cer, care zicea: Scrie: Ferice de acum de morții, care mor în Domnul!“ „Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenețile lor, căci faptele lor îi urmează!“ Apoc. 14,13. Acești credincioși care adorm în Domnul vor avea parte de înția înviere a dreptilor: „Fericiți și sfinți sînt cei ce au parte de înția înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani“. Apoc. 20,6.

Făgăduințele lui Dumnezeu sînt sigure și adevărate: „Curcubeul în jurul tronului este o asigurare că Dumnezeu este credincios; că în El nu există schimbare, nici umbră de mutare. Noi am pîrcăuit împotriva Lui și știm nevrednicia de faoarea Lui; dar El însuși a pus pe buzele noastre ruoăchunea aceea atît de mînănată: 'Pentru Numele Tău, nu nescotii, nu necinsti scaunul Tău de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legămîntul Tău cu noi' Ier. 14,21. El și-a dat cuvîntul că va asculta stricătul nostru, cînd venim la El, mărturisindu-ne nevrednicia și păcatele noastre. Onoarea tronului Său stă pentru împlinirea Cuvîntului Său față de noi“.

„Nu trebuie să ne temem că El nu va împlini făgăduințele Sale. El este adevărul cel veșnic. Niciodată nu va schimba legămîntul pe care

l-a făcut cu cei ce-L tubesc. Făgăduințele făcute Bisericii Sale stau neclintite pentru totdeauna. El o va ridica la o curățire veșnică, făcînd din ea o bucurie pentru multe generații“.

Decretul lui Dumnezeu din veșnicie prevede viață veșnică pentru toți aceia care cred în Fiul Său și-L primesc ca Mîntuitor: „Și știu că porunca Lui este viață veșnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun cum Mi le-a spus Tatăl“. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 12,50; 3,16.

Astfel, efectele decretului cel veșnic al lui Dumnezeu și ale harului Său pentru orașirea omului de vinovăția păcatului adamice, nu pot să fie lovite cu nulitate de nimic din partea arhivrajmașului Diavolului, atît timp cît cel credincios rămîne statornic în credința sa, în legămîntul pe care l-a încheiat cu Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt: „Cine va ridica pîră împotriva alesilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteste îndreptății! Cine-i va osîndi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, să-l dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! Căci sînt bine încredințat, că nici moartea, nici viața, nici îngeri, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru“. „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți, și fără prihană înaintea Lui, după ce în dragostea Lui, ne-a rînduit mai înainte să fim înfrîți prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscurmă-rea, prin sînoale Lui iertarea păcatelor, după bunăvînturile harului Său“. Rom. 8,33. 34.38.39; Efes. 1,4-7.

Dacă și noi vom înțelege făgăduințele lui Dumnezeu în felul acesta, atunci putem să înțelegem și bucuriile nesfîrșite ale psalmistului David, care zicea: „Dacă Te am pe Tine, nu mai întreb nimic, nici de cer și nici de pămînt, și chiar dacă mi s-ar topi trupul și suflul, totuși, Tu ești totdeauna mîngîierea inimii mele Dumnezeu, și partea mea de moștenire“. Ps. 73,25,26.

Nimeni n-ar trebui să tremure sau să se înfiozeze, stînd sub o îndoială continuă și semănînd drumul său cu tînguiri; ci toți ar trebui să privească către Dumnezeu și să vadă bunătața Lui, și să se bucure de iubirea Lui. Concentrează toate puterile tale spre a privi în sus și nu în jos spre greutățile tale; și atunci niciodată nu te vei descuraja pe cale.

„Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită“. 2 Cor. 12,9.

D. I. BĂDESCU

OASPEȚI CEREȘTI

Biblia este o carte a îngerilor. De la început și pînă la sfîrșit, Cartea Sacră strălucește de binefăcătoarea lor slujire. În vreme ce profetul și văzătorul așternea adevărul pe pergament sau sul, îngerii priveau peste umerii lor și urmăreau cu plăcere solile scrise. Da, înainte de a fi avut loc creațiunea, și după ce se încheie mîntuirea, îi găsim continuu dînd la o parte perdelele cerului și venind și plecînd pe lucitoarele aripi de lumină.

Neobosiți ca și stelele și proaspeți ca roua dimineții, ei vizitează cele mai îndepărtate hotare ale creațiunii. Cu ochi pătrunzători ei privesc minunile cu totul nevăzute și necunoscute de om. Din căminul lor mult îndepărtat ei vin să ridice pe cel căzut și să îmbărbăteze pe cel singuratic și întristat. Acești cleri ai cerului, strălucînd de o frumusețe maiestooasă, plini de învățăminte din legătura lor cu Dumnezeu, sînt neobosiți în slujirea lor plină de iubire. Ei aduc ape înviorătoare din riurile Paradisului și revarsă viață în nenumărate suflete rănite.

Numărul lor este atît de mare încît aritmetica pămînteană nu-l poate socoti. Îngerii înconjoară tronul în număr de „zece mii de ori zece mii și mii de mii“, „o oștire nenumărată“. Cineva descurajat și înspăimîntat din zilele lui Elisei, văzu un munte plin de înger și care, și s-a îmbărbătat. Un cuvînt din partea Domnului Isus ar fi putut face ca mai mult de douăsprezece legiuni de ființe înarmate din cetățile cerului să vină lîngă iubitul lor Conducător Isus.

Din negura veșniciei Tatăl și Fiul statorniciră planul mîntuirii cînd între cei doi avu loc „sfatul păcii“. Isus Se oferî de

bună voie să moară pentru cel vinovat. Atunci îngerii se prosternară la picioarele Căpeteniei lor și se oferî să devină ei jertfă pentru cel pierdut. Însă viața unui înger nu putea plăti îngrozitoarea datorie. Numai un Creator putea fi Mîntuitor.

Cînd fu prezentat planul înaintea îngerilor, o negrăită bucurie umplu cerul. Ei erau fericiți. Prin curțile cerești răsunară primele acorduri ale cîntecului care urma să se audă peste cîmpiile Betleemului: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. Căci marea oștire de îngerî urma să aibă o parte în lucrarea de mîntuire.

Scriînd despre acest plan, Petru spune: „În care lucruri chiar îngerii doresc să privească“. 1 Petru 1,12. Textul grecesc spune „se apleacă asupra“ ca și heruvimul asupra milostivitorului de deasupra chivotului. Pavel spune: „Am ajuns o privește (un teatru) pentru lume, îngerî și oameni“.

Cînd pămîntul ieși la început din mîinile Plămăditorului său, el era frumos, mai presus de descris. Îngerii îl priveau cu plăcere și se bucurau de lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Peste nou creată lume, așa cum se înfățișa mîndră și nepătată de păcat, sub zîmbetul lui Dumnezeu și scaldată în lumina cerului, cînd „stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie, și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“. Iov 38,7.

În îndepărtata bătălie a cerului, cînd Mihael s-a luptat cu balaurul, înger s-a luptat cu înger, binele împotriva răului. Cu săbii făurite în cer, dotate cu putere și de neasemuit mai ascuțite decît oțelul de Damasc sau lama de Toledo, Lucifer și

oștirea lui fură învinși și azvirliți dincolo de parapetele cerului.

Cînd căzu omul în Eden, tot cerul se umplu de mîhnire. Nu exista nici o cale omenească de scăpare pentru Adam și Eva; ei erau sortiți nenorocirii și morții. Îngerii își încetară cîntecetele și își puseră harfele de o parte. Era o amară tînguire. Însă îngerii urmau să fie spiritele slujitoare care să păzească pe supușii harului de puterea îngerilor răi.

Cu ochi neobosiți și un interes sfînt ei urmăriră desfășurarea evenimentelor în nou alcătuita lume. Acest „manual al universului“ era cercetat cu sirguintă. Ei văzură pe primul copil născut în lume, și priviră pe mamă cu cîtă iubire îl strîngea la sinul ei, nădăjduînd că ar putea fi el sămînța făgăduită. Cu o durere negrăită ei văzură cum chiar acest copil, Cain, ucise pe fratele său pe cînd se găseau singuri.

Heruvimii cu sabie învăpăiată păziră poarta de răsărit a Paradisului lui Dumnezeu. Îngerul Domnului lovi pe primul născut din fiecă casă egipteană pe a cărui ușori nu se vedea stropirea cu sînge. Cu sabia scoasă un înger opri pe neluminatul profet din drumul său de a blestema pe Izrael. Un altul ucise șaptezeci de mii dintre aleșii lui David, îngrozînd un imperiu mîndru.

Ființe cerești dădură mărturie despre credința lui Abraam și supunerea lui Isaac pe muntele Moria. Sacrificiul nu avea în vedere doar pe patriarh și nici numai generațiile următoare. El urmărea instruirea

Continuare la pag. 18

IMNUL BETLEEMULUI

*În noaptea liniștită și tăinică, senină,
Păștorii stau de veghe pe-un câmp plăcut întins;
Se roagă, pricepheață și așteaptă ca să vină,
Isus Mântuitorul, de mii de ani prezis.*

*Din înălțimi imense de mii de ani lumina,
Din sinul veșniciei, pe cerul de azur;
Apar scripări de stele, și-un înn în noaptea lina,
Sînt îngeri care cîntă păstorilor din jur.*

*Ca un ecou și aștezi în inimă-mi răsună,
Prin negură de veacuri, al îngerilor cînt;
„Să fie pace-n lume! Și-o învoire bună,
Precum e sus în ceruri, așa și pe pămînt!”*

*Să înceteze-odată amenințări și arme,
Războiul să dispară, în veci fie uitat;
O pace ideală, cer mille de mame,
Să-nfăptuiască lumea, ce îngeri-au cîntat!*

*Atras de acele-acorduri, de-a păcii simfonie,
Ascult și azi în tăină al îngerilor cor;
Doresc să fie pace, și-o sfințită armonie,
Și ura să dispară din viața tuturor.*

CIORBA JOSIF

tuturor ființelor nevinovate ale cerului. Acum nu mai era atât de greu pentru îngeri să cuprindă taina iubirii mîntuitoare.

Îngerii pot fi atât de alinători ca și briza verii sau tot atât de aspri ca și vîful iernii. Ei pot opri cele patru vînturi de pe pămînt sau să arunce pe Satana în prăpastia fără fund pentru o mie de ani. Ei au putut trage cuiul de osie de la carele lui Faron și să azvirle pe vitejii lui în Marea Roșie sau să conducă neînvățatele vaci ale filistenilor peste dealuri și văi și să aducă carul ce purta chivotul sacru în siguranță în Izrael pînă în ogorul din Bet-Semeș.

Acești soli cerești purtară pe sfinți pe palmele lor, ca nu cumva picioarele să li se lovească de vreo piatră. Ei veghează asupra pruncului din coșulețul de papură de pe riul Nil și conduse pe fiica lui Faraon pînă la mal.

„Înainte de îngeri este bucurie atunci cînd se pocăiește un păcătos“, căci ei l-au ajutat să se pocăiască. Pentru îngeri un suflet este nespun de prețios, deoarece cîndva el va putea purta o cunună instelată, va ține o ramură de finic în semn de biruință și va cînta cîntarea experienței pe care nici îngerii n-o vor putea cînta niciodată.

Ei sînt „toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mîntuirea“. Ebrei 1,14. Ei aleargă cu aripă iuți ca să împlinescă voia lui Dumnezeu, și pot fi oaspeți neașteptați. Ei veniră la Iosua pe cîmpul de luptă, la Ilie pe cînd dormea și la Corneliu pe cînd se ruga. O stea alcătuită din îngeri strălucitori călăuzi pe magi la Pruncul din staulul din Betleem.

Ei risipiră visul mîndrului împărat al Babilonului și făcură pe soția lui Pilat să sufere „mult în vis din pricina“ lui Hristos, pe care soțul ei nu izbuti să-L achite. Ei vorbiră cu voce tare în grai pămîntean și șoptiră unei tinere iudaice despre Copilul Sfînt. Ei sînt tari

în putere, bogați în cunoștință, în număr nesfîrșit. Ei aduc o liniște sfîntă în multe inimi tulburate.

Ei au mers cu credincioșii în templu, s-au arătat pe culmile singuratece și pe uda covertă a corăbiei bătută de vînt, pe mare, în aglomerația străzilor, pe șosele cum și în aria iebusitului.

Ei veniră cu solii atât de curate ca și picurul de rouă pe crîn. Ei însănătoșează pe credincioșii lui Dumnezeu. Ei au minat fiarele sălbatice din junglă în corabia lui Noe. Ei șoptesc cuvinte de pace și iertare celui pocăit și făcură pe străjerii romani să cadă ca morți înaintea desferecatului mormînt al Mîntuitorului.

Îngerii au fost cu Hristos în tot timpul slujirii Sale pe pămînt. La început un înger rosti incremenitului Iosif: „li vei pune numele Isus“. Corul cereșc intonă un imn de slavă la nașterea Sa în iesle și-I slujii în pustia ispitirii și în Ghetsemani, în vreme ce sudoare înșingerată îi pătă sfînta Sa frunte. Ei li păziră mormîntul în frumoasa grădină, se găsiră în mormîntul gol, și cînd El plecă de pe Muntele Măslinilor, ei spuseră ucenicilor Lui să-L aștepte că va reveni.

Cînd Isus va veni pentru a doua oară în plină maiestate, întreg cerul va fi golit de în-

geri. Căci „Fiul omului va veni în slava Sa, cu toți sfinții îngeri“. Atunci „El va trimite pe îngerii Săi cu trîmbiță răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vînturi, de la o margine a cerurilor pînă la cealaltă“. Mat. 25,31 ; 24,31.

Cînd ultima trîmbiță va suna, și glasul Celui Atotputernic va striga: „Treziți-vă! îngerii veghetori se vor îndrepta spre locașurile celor neprihăniți și desferecatele mormînte ale copiilor lui Dumnezeu. Cînd mormintele se deschid larg, îngerii păzitori care au dăinuit alături de sfinți vor fi primii care să le strîngă mîna și să-i salute. Apoi, împreună cu neprihăniții în viață ei sînt răpiți și adunați să întîmpine pe Domnul în văzduh.

Acești soli ai lui Dumnezeu săvîrșind o lucrare tainică, sînt tot atât de tineri acum ca și cînd au fost creați pentru prima dată și sînt mai iuți decît razele zorilor dimineții. Profetul de pe Chebar spune că aceste „făpturi vii cînd alergau și se întoarceau, erau ca fulgerul“. Ezech. 1,14. Gabriel veni din țara slavei la vechiul Babilon pe cînd Daniel înălța o scurtă rugăciune. Îngerii pot călători pe aripile furtunii și să țină pas cu cele mai iuți trenuri. Prezența lor ne va întări, puterea lor ne va ocroti și influența lor ne va conduce la Mîntuitorul.

V. MOLDOVAN

Urmare de la pag. 13

N-a apucat să-și termine gîndul: „... fă-mă ca pe unul din argații tăi...“, pentru că tatăl s-a grăbit să-l ierte și să-l primească, restabilindu-i calitatea de fiu.

Legea dreptății ce-și aplica fiul, tatăl o schimbă cu aceea a îndurării.

Prin ce tată minunat ne prezintă Mîntuitorul pe Tatăl Său și Tatăl nostru!

Minunată dragoste!

„Domnul mi se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea“. Ier. 31,3.

„Fiul omului a venit să mîntuiască ce era pierdut“. Mat. 18, 11.

Nu fără un oarecare sens al adevărului, Mîntuitorul era acu-

zat că primește pe păcătoși, punîndu-le în față nu ce făcuseră, ori ce trebuiau să fi făcut, ci, lucrarea meritelor Sale, puterea harului ce iartă, curăță și împuternicește pentru o nouă viață.

Mîntuirea nu e urmarea căutării lui Dumnezeu de către noi, ci a faptului că Dumnezeu ne caută.

Un cuvînt inspirat zice: „Suflet abătut, prinde curaj, chiar dacă ai păcătuit. Nu numai că Isus e dispus să te ierte, dar te și caută și-ți iese înainte. Pe sufletul lovit, rănît și gata să piară, Hristos îl cuprinde în brațele iubirii Sale“.

Dumnezeu nu iubește pe păcătoșii pentru că s-a pocăit, ci, ca să se pocăiască.

Dumnezeiască iubire!

V. D. COJEA

ISAIA 58

Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, asemenea lui Pavel, prin excelență apostol al Noului Testament, a fost preocupat în mod îndepărtat de transpunerea în viața credincioșilor vremii lui a tuturor principiilor de credință, și ca sfințirea să fie o realitate exprimată clar și vădit în umblarea lor în mijlocul oamenilor.

Pentru acest evanghelist al vechimii, Isus Hristos era o realitate vie, continuu prezentă, deși Isaia a trăit cu vreo 800 de ani înainte de Golgota.

Ca și în toate epistolele apostolului Pavel, la fel și Isaia a fost preocupat de a transmite credințioșilor adevăratul sens al servirii lor lui Dumnezeu, lipsit de orice searbătădă pretenție, de orice mantie frumoasă, acoperitoare însă de stîlciri ale adevăratului fel de trăire cu Dumnezeu. De asemenea Isaia s-a ridicat cu toată puterea și autoritatea împotriva oricărui formalism, combătîndu-l în întreaga sa carte.

Capitolul 58 din cartea profetului-evanghelist Isaia, mai cu deosebire decît oricare altul rezumă în cele patrusprezece versete ale lui, ce înseamnă viața de credință, ce înseamnă sfințire, demascînd orice făcărnicie, formalism și fariseism.

Isaia își începe tratarea subiectului din acest capitol cu o precizare clară cui se adresa, zicînd: „vestește poporului Meu nelegiurile lui, casei lui Iacob păcatele ei”, anume celor a căror pretenții de moștenitori ai făgăduințelor lui Dumnezeu, erau nespuse de mari. Aceștia, care se numeau îndeaproape credincioși ai lui Dumnezeu, urmași ai drept credinciosului Iacob, Dumnezeu însărcina pe profetul Isaia să le spună clar și pe față adevărata stare, să le arate „nelegiurile și păcatele”, ca astfel ei să primească răspuns la nedumeririle lor.

Isaia urmărea să arate credincioșilor vremii lui și ne arată și nouă, cit de fără rost este împlinirea chiar cu cea mai mare rigurozitate a unor forme religioase îmbrăcate pînă și cu pompa și fastul celei mai mari curiozități, a celei mai meticuloase și mult răsunătoare pretenții de evlavie și păzire a principiilor, dacă însă sint lipsite de lumina lui Hristos care să strălucească prin ele.

În vremea lui Isaia, făcărnicia cuprinsese viața religioasă a multora. Ei gîndeau că prin îndeplinirea anumitor forme se făceau bine plăcuți lui Dumnezeu. Mințile lor nu puteau pricepe că Dumnezeu este neprihănit și că El pretinde neprihănit din partea credincioșilor Săi. Ei socoteau că prinderea de formele religiei le dădea libertatea să apese pe sărac și nevoiaș; ca și cum formalismul era de mai mare impor-

tanță în ochii lui Dumnezeu decît oprirea de la săvîrșirea nelegiurii.

Practicile religioase deveniseră o mantie acoperitoare a apăsării celui slab, a jefuirii văduvelor și orfanilor, și a tot felul de corupții, înșelătorii și nedreptăți. Adevăratul scop al religiei, evanghelistul Isaia îl prezintă prin dezlegarea lanțurilor răutății, deznodarea legăturilor robiei, darea drumu a celor asupriți, și ruperea oricărui fel de jug.

O cercetare sinceră a lăuntrului vieții noastre de credință ne va arăta poate că încă jugul păcatului apasă greu asupra noastră, jug de care Isus vrea să ne libereze. Și apoi, poate că prin felul nostru de a ne duce credința am înrobit pe un altul într-o închistare rece și rigidă, formalistă și pretinsă de evlavie,

dar care l-a stîlcit înțelegerea adevăratei servirii lui Dumnezeu în bucurie și fericire. Profetul Isaia ne spune: „dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug făurit după a ta găsim cu cale și aruncat apoi pe grumazul unuia sau altuia”.

Mai este încă și jugul zgîrceniei, ce ni se spune să-l sfîrîmăm.

„Privește asupra istoriei vieții tale trecute. Pe cîți ai binecuvîntat prin mijloacele tale? Cite inimi ai fericit prin dărniciile tale? Te rog citește capitolul 58 din Isaia. Ai dezlegat lanțurile răutății? Ai căutat să înlături poverile grele, spre a putea cel apăsător să meargă liber, ai sfîrîmat orice jug? Ai împărțit pîinea cu cel flămînd? Ai acoperit pe cel gol? Dacă te-ai îmbogățit în aceste fapte bune, poți pretinde făgăduințele din versetele 8 și 9.

„Însă tu nu ești îndrituit la aceste făgăduite binecuvîntări. Nu te-ai deprins cu această lucrare. Privește asupra vieții tale trecute, și ia aminte cit de lipsită este ea de fapte

SUS PE CERUL INSTELAT

C.Geantă

C.Geantă

Noaptea-adîncă s-a lă-saț, Viu e ce-ru-l în-ste-lat;
Sus pe ce-ru-l în-ste-lat, Un lu-cea-făr mi-nu-naf,
Și din grupul lu-mi-nos, Lu-mi-nos și-ar-mo-ni-os,

Fre-mă-fînd o stea ră-sa-re, Printre ste-le-i floa-re.
Cu a-ripi scînte-ie-toa-re; Ce să fie oa-re?
Se des-prinde o cîn-ta-re, Bu-cu-ri-e ma-re:

Stea-ua ce ne-a ră-să-rit Este Dom-nul mult do-rit.
Grup de în-geri zeci de mii... Solii și-ai lu-mi-nii fii.
„Sla-vă, sla-vă Ce-lui Sfînt, Pace, Pa-ce pe pă-mînt”

bune, nobile și generoase. Ai rostit adevărul cu gura, însă nu l-ai trăit. Viața ta nu s-a înălțat și sfințit, ci s-a caracterizat prin egoism și zgircenie. Ți-ai slujit cu credincioșie eul. Este prea sosită acum vremea ca să-ți schimbi umblarea, și să depui toată străduința a dobindi comoara cerească.

Postul și rugăciunea nu vor săvârși nimic cită vreme inima este instrăinată de Dumnezeu printr-un rău fel de purtare. Nu în jelire inactivă se manifestă adevăratul spirit al devoțiunii, ci el se arată în supunerea eului personal la o voită servire lui Dumnezeu și prin a fi de folos semenilor.

„Credința și iubirea sint aurul încercat în foc. Dar la mulți creștini aurul și-a pierdut strălucirea și comoara cea scumpă a fost pierdută. Indreptățirea de la Hristos este pentru ei ca un vesmint nepurtat, ca o fintină neatinsă.”

„Dumnezeu nu Se poate apropia de credincioșii Săi cită vreme ei se ocupă cu oprimarea semenilor lor.”

Cuvintele rostite de Dumnezeu prin profetul Isaia se adresează credincioșilor care fac mare caz de pretențiile lor, care obișnuiesc să se roage și care simt plăcere în cele religioase; totuși se observă o lipsă. „Ei își dau seama că rugăciunile lor nu primesc răspuns: străduințele lor pline de rivnă nu sint luate în seamă de Cer, și cu multă ardoare se întrebă de ce nu le răspunde Domnul. Aceasta nu e din pricina unei nepăsări din partea lui Dumnezeu. Vina este la ei. În vreme ce pretind evlavie, ei nu aduc roade spre slava lui Dumnezeu; faptele lor nu sint ceea ce ar trebui să fie. Ei trăiesc neglijând datorită pozitive. Fără de împlinirea acestora, Dumnezeu nu poate să răspundă la rugăciunile lor potrivit slavei Sale.”

Să nu pierdem cituși de puțin din vedere că profetul Isaia se adresa atunci și se adresează și acum credincioșilor al căror lăuntru sufletesc s-ar putea să fie altul decit cel ce-l arată înfățișarea și umblarea exterioară. Vizibil, iudeii zilelor lui Isaia „pretindeau că urmează pe Domnul, însă înlăuntru lor erau departe de El. Ei se țineau de formele exterioare ale religiei, însă neglijau principiile de temelie ale ei. Se rugau și posteau, țineau Sabatul, țineau sărbătorile sfinte, își aduceau darurile la Templu, și luau parte la adunări solemne, în vreme ce erau prinși în tot felul de neglijuri. Ei pretindeau a iubi lumina, însă alegeau să trăiască în întuneric. Ei pierdeau tot ce le oferea lumea dar și ce le oferea cerul. Ei cugețau să se bucure de privilegiile ascultării însă nu erau dispuși a-i purta răspunderile.

„Adevărata religie este practică. Negreșit, ea cuprinde rituri și ceremonii ale bisericii, însă viața trăită înaintea semenilor este ce dezvăluie prezenta sau lipsa adevăratei religii. Evanghelia practică este singurul fel de religie recunoscută la bara de judecată a lui Dumnezeu.”

Nu numărul cel mare al rugăciunilor este ce primește Dumnezeu ci săvârșirea binelui, împlinirea a ce este drept, și la timpul cuvenit. Inseamnă a fi mai puțin preocupat de eu, și mai binevoitor.

„A da impresia că credința, religia noastră, nu este o putere dominatoare în viața noastră, înseamnă a dezonora foarte mult pe Dumnezeu.”

Și iată că de abia după ce evanghelistul Vechiului Testament, Isaia, analizează ce înseamnă viața de credință bine primită înaintea lui Dumnezeu, în încheiere amintește și despre Sabat.

De cele mai multe ori, capitolul 58 din cartea profetului Isaia este rezumat doar la versetele 13 și 14 care vorbesc despre Sabat, ca și cum numai aceste două ar forma întreg capitolul și ca și cum acesta ar fi obiectul principal tratat de acest capitol. Nu, ci Isaia se ocupă aci de întreaga comportare a credinciosului, a cărui viață nu o vede izolată, ruptă de lume, ci ca o grădină bine udată, „rodnică și de folos”, plină de lumina minunat colorată a zorilor în răsăritul lor, aducătoare de pace, bucurie, și trăită în frumusețea neprihănit.

Credincioșii de pe vremea profetului Isaia, făurindu-și un fel al lor de trăire a religiei împovărată de forme dar lipsită de înmiresmarea vieții, nu puteau prinde înțelesul spiritual nici al postului și nici al Sabatului.

Sabatul ajunsese unicul obiect al religiei lor, însă lipsit de înțelesul și rostul lui înalt spiritual și umbrind chiar întregul serviciu al Sanctuarului, deci pe Hristos pe care-L reprezenta.

Păzirea formală, legalistă a Sabatului, era pentru cei de atunci tot ce înseamna religie.

Cit de pline de înțeles apar cuvintele lui Dumnezeu adreseate credincioșilor prin profetul Isaia: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trîmbiță, și vestește poporului Meu neleguirile lui, casei lui Iacob păcatele ei!” Isa. 58,1.

Capitolul 58 al cărții profetului-evangelist Isaia este un rechizitoriu al vieții noastre de credință.

Primejdia ce ne paște pe fiecare dintre noi este de a cădea în același

formalism, de a face din Sabat simburile întregii noastre credințe, pierzind din vedere din el pe Hristos, desfătarea, pacea, odihna și mintuirea adusă de El și contemplarea lucrărilor creațiunii ca o dovadă a marelui Lui puteri de a mintui.

Sabatul nu este rupt de celelalte porunci ale Decalogului, ba se spune cu drept cuvînt că este o agrafă de aur; așa că între Sabat și celelalte porunci este o interdependență totală.

Ținînd seama de această interdependență, mintuirea pe care ne-o oferă Hristos prin jertfa Sa și care este posibilă numai în acest chip, include sfințirea vieții prin păzirea tuturor poruncilor, căci chiar și despre Sine Isus spunea că Legea este în fundul inimii Sale.

„Credincioasa păzire a Sabatului este dovada din partea credincioșilor că ei recunosc pe Dumnezeu drept Creator și Mintuitor al lor și că ei sint dispuși a-L asculta; dar pentru a sfinți Sabatul, și oamenii trebuie să fie sfinți. Prin credință ei trebuie să ajungă părtași la dreptatea lui Hristos. Cînd i s-a dat lui Izrael porunca: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești”, Domnul a mai spus și: „Să-mi fiți niște oameni sfinți”. Exod 20,8; 22,31.

Și prin aceea ce noi contribuim la binele și fericirea altora se întoarce spre propriul nostru bine. Fericirea noastră este strîns legată de aceea a semenilor noștri.

Sabatul trebuie să fie o încununare a sfințirii noastre și a slăvirii și cinstirii lui Dumnezeu din tot cursul celor șase zile dinaintea Sabatului. Și tocmai lucrul acesta vrea să ne învețe profetul Isaia în capitolul 58. Privind înapoi asupra felului de viață și comportării, a felului de a fi și a-ți îndeplini obligațiile ce-ți revin în cămin, la locul de muncă, în mijlocul societății ceas cu ceas, zi de zi, dacă toate acestea vor fi în adevăr bune, plăcute înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu, Sabatul va putea fi o desfătare. În sine însăși această zi nu are o sfințire proprie a sa, cum nu este nici o cale de mintuire, el fiind un semn al sfințirii noastre.

Sfințirea Sabatului ne este arătată de profet ca un rezultat, ca un final ce încununează sfințirea vieții noastre. Astfel, creșterea zi de zi din desăvîrșire în desăvîrșire, din har în har în umblarea noastră în credință, popasurile din Sabat în Sabat să alcătuiască bucuria viețuirii cu adevărat în lumina de la Dumnezeu pînă la măsura plinătății în Hristos, atîngînd la sfîrșit de cale a credinței, culmea strălucită și fericită a mintuirii, posibilitatea primirii cununii neprihănit pe care Hristos o va da fiecăruia a cărui viață de credință va fi fost cu adevărat o lumină în mijlocul credincioșilor.

V. FLORESCU

Iată

MIELUL LUI DUMNEZEU

Imbulzindu-se pe malurile Iordanului, o mulțime amestecată privea la scena ce li se înfățișa: certăreși strângători de biruri, trușafi și mindri farisei, aspri pescari și bine discipolizați ostași romani, localnici ai cetății și agricultori, galileeni și iudei, cu toții înghesuindu-se și făcându-și loc cu coatele în încercarea de a vedea și auzi pe profetul Ioan, îmbrăcat într-un veșmânt aspru, care le mișca inimile atât de puternic.

Ioan Botezătorul, predicatorul neprihănirii și al pocăinței stătea în nămolosul riu Iordan, afundând umul cîte umul pe cei pocăiți în apă și ridicându-i iarăși în simbolică spălare a păcatului. Pe fețele ascultătorilor lui se vedeau lupte spirituale atunci cînd ei fie că primeau muștrările lui, fie că împietrindu-și inima căutau să se împotrivescă chemărilor lui la o viețuire în neprihănire și sfințire. Pe fețele celor care păseau afară din apa botezului străluceau hotărârile cele noi.

Deodată, la marginea apei riuului se opri un bărbat atât de deosebit de restul mulțimii de ascultători pe care Ioan o țintuia în incremenire. Pe fața lui nu sălășluia nici o dovadă de luptă spirituală. Din ochii lui strălucea pacea și puritatea. Atitudinea sa era caracterizată de liniște și demnitate. Fata lui nu era brăzdată de nici o dîmă și a decăderii sau stricăciunii. Și totuși iată-l că cere botezul — botezul pocăinței. Ioan fu surprins. Din totă predică lui despre viața sfințită, dintr-odată, la vederea acestui chip, el își dădu seama că el însuși era păcătos, și că el, Ioan Botezătorul era cel care

trebuia să fie botezat, de acest nou venit, atât de vădit fără de păcat.

Însă bărbatul acesta stăruia. Și Ioan îl boteză.

Din nou la marginea apei, acesta îngenunche spre rugăciune. Și deodată avu loc o minune. O izbucnire de lumină din cer străluci în jurul celui îngenunchiat, și un glas de sus vesti: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea”. Mat. 3,17.

În clipa aceea Spiritul lui Dumnezeu lumină mințea profetului și el se convinse că în fața lui stătea Mintuitorul lumii. Aci era confirmarea întregii lui predicări. Aci se găsea Mesia spre care arătaseră toți profesii din vechime. Inima îi era plină de bucurie.

A doua zi, Ioan Botezătorul revăzîndu-L, îl prezentă prin cuvintele: „Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”! Ioan 1,29.

Simbolul mielului în legătură cu păcatul și mîntuirea nu era ceva nou pentru iudeii care alcătuiau mulțimea ce stătea în acea zi în Palestina, în fata lui Ioan. Fără îndoială fiecare din cei de față luase parte la serviciile Templului din Ierusalim. Cu proprii lor ochi ei

văzuseră miei și țapi jertfiți pe altarul ce se găsea în curtea sacră. Și se poate că mulți dintre ei chiar și aduseseră un ied sau un miel înaintea preotului drept jertfă pentru vreun păcat ce-l vor fi săvîrșit. Însă ei aproape pierduseră cu totul din vedere înțelesul spiritual al jertfelor. Cei mai mulți dintre ei nu vedeau în mielul jertfit nimic mai mult decît plata păcatului, o plată ce-i costase o mulțime de sicli din banii cîștigați cu multă trudă.

Simbolul mîntuirii, un miel junghiat, prin care Dumnezeu intenționase să-i învețe iubirea și îndurarea Sa, fusese atât de denaturat încît el nu mai reprezenta nici un adevăr sfințit. Și cînd Mintuitorul lumii Se găsi în fața lor ei nu-L putură recunoaște.

Și la fel și astăzi deseori creștinii denaturează simbolurile mîntuirii pînă ce glasul lui Dumnezeu nu mai poate fi auzit vorbind prin ele.

Cînd Ioan Botezătorul arătă spre Isus din Nazaret și exclamă: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29), el făcu aplicație simbolurilor Vechiului Testament care ocupară atenția creștinilor de atunci și pînă azi. Ex-

primărea sa ne duce mințile înapoi prin secole pînă la porțile Edenului, căci acolo, Dumnezeu însuși îndrumă pe primul om să aducă jertfă din turmele sale pe un altar, spre a demonstra realitatea credinței sale în Răscumpărătorul ce avea să vină.

Acest Mintuitor fusese făgăduit lui Adam și Eva cu ocazia primei convorbiri pe care Dumnezeu o avu cu ei după ce mîncaseră din pomul oprit și-și pierdură dreptul la minunatul lor cămin din Eden. După ce-i întrebă de ce au călcat expresia Sa poruncă, și ascultă scuzele lor, în primul rînd Dumnezeu blestemă pe șarpe — unealta, și de atunci mereu, simbolul lui Satana, arhimagitorul și răzvrătitul căzut din cer. În acest blestem se găsește indirect făgăduința unui Mintuitor.

„Fîindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vîtele și între toate fiarele de pe cîmp; în toate zilele vieții tale să te tirăști pe pîntece, și să mîncîci țărînă. Vrăjmașie voi pune între tine și femele, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul“. Gen. 3,14,15.

Astfel deci, mai înainte de a fi rostit osînda asupra pechii vinovate. Dumnezeu făgădui lui Adam și Eva că într-o zi vor fi șterse urmările păcatului lor. Căci doar după ce rosti acest blestem asupra șarpelui. El zise: „Căci țărînă ești, și în țărînă te vei întoarce“.

Planul în vederea mîntuirii din păcat nu a fost rezultatul unui gînd venit ulterior lui Dumnezeu, în grabă pregătîndu-Se să facă față situației. El crease pe om cu puterea alegerii, căci numai în felul acesta se putea dezvolta caracterul. În însăși natura făptuirii omenești există puterea alegerii de a asculta sau nu de Dumnezeu, după cum vrea. Un Dumnezeu atotîntelept și veșnic știa că ar putea izbucni neascultarea: și chiar înainte de plămădirea lumii El pregăti mijlocul de îndreptare.

Apostolul Petru ne spune: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumpărați... ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfîrșitul vremurilor pentru noi“. 1 Petru 1,12—20.

Și Pavel atrăgea atenția Efesenilor cu privire la restatornicirea în neprihănire a credinciosului.

„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragostea Lui“. Efes. 1,3,4.

Atît de real a fost acest plan și atît de precis a intrat în acțiune în clipa în care a fost cerut de păcatul lui Adam, încît ne drept cuvînt se putea spune că Hristos a fost „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii“.

În această primă făgăduință făcută părinților neamului nostru era cuprins întreg planul de mîntuire. Din sămînța femeii, urma să vină un om — un membru al familiei omenești — care să poată răscumpăra stăpînirea pe care o risipise păcatul lui Adam. Atît de bine cuprînsă primii noștri părinți însemnătatea planului lui Dumnezeu — bine înțelese prin îndrumarea divină — încît nașterea primului copil în lume aduse de pe buzele fericitei mame strigătul: „Am căpătat un om, cu ajutorul Domnului“, sau literal tradus: „Am căpătat un om, Domnul“. Însă Cain nu era făgăduitul Mintuitor, lucru ce iubitorii părinți îl constatară prea curînd.

Înainte porților Paradisului străjuite de heruvimi, Adam și fiul lui aduseră jertfele pe care le prescriesese Dumnezeu. Simbolul Mintuitorului, Omul care urma să vină, era un miel. Junghiat chiar de mîna păcătoșului, mielul era jertfit pe altar ca un act de credință în Mintuitorul ce urma să vină. Cînd păcătoșul pocăit vedea cum victima sîngerîndă, un animal nevinovat, era mistuită de flăcări, el își reamînti că păcatul său făcu necesară moartea însă credința lui era îndreptată înainte spre Cel ce trebuia să moară în locul lui.

Planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea din ruina păcatului, atît de simplu exprimat la început, treptat, treptat s-a dezvoltat prin descoperiri succesive. Lui Abraam i-a fost descoperită mai pe deplin ideea de

fiu. Isaac, fiul făgăduinței, lumina vieții unui tată bătrîn, fu cerut de Dumnezeu drept jertfă ca o cercare a credinței lui Abraam în făgăduințele Domnului. Dacă păcătoșul ar vrea să cunoască chimurile sufletești ale lui Dumnezeu din pricina abaterilor credincioșilor Săi cum și prețul pe care Cerul îl avu de plătit spre a cumpăra mîntuirea, să meargă trei zile îngrozitoare cu Abraam și Isaac pe drumul spre Moria. În inchipuire să sufere înspăimîntătorul chin al unui tată care-și ducea pe singurul său fiu să-l înjunghie cu propria sa mîină. Să se lupte cu îndoielele care torturară credința acestui bătrîn patriarh cînd se gîndea că toate făgăduințele lui Dumnezeu făcute lui și posterității sale se întruchipau în acest singur fiu pe care acum i se spunea să-l omoare.

Cînd în cele din urmă credința lui Abraam fu încercată îndeajuns, da, atunci cînd el dovedi că este gata să asculte cu orice preț, Dumnezeu se îngrijii de o jertfă în locul fiului făgăduinței. În berbecule prins într-un tufș, părintele credincioșilor văzu prin credință pe Fiul lui Dumnezeu care avea să-și dea viața pentru păcatele lumii. Dumnezeu avea să Se îngrijiască personal de un miel pentru arderea de tot. Dar în acea înspăimîntătoare clipă cînd Mielul lui Dumnezeu urma să fie înjunghiat, nici o voce nu putu să fie auzită din întunecime spunînd: „De ajuns“. Fiul lui Abraam fu salvat, însă Fiul Omului trebui să moară.

Fiecăruia dintre patriarhi, plin de îndurare, Dumnezeu dădu cîte o nouă descoperire a planului Său. Pentru Iacob, Mintuitorul este o scară ce leagă pămînt și cer, făcînd din fiecare loc „casa lui Dumnezeu“, „poarta cerului“. Tot pentru Iacob, Mintuitorul este Ingerul Domnului, care ridică păcatul și schimbă firea și numele.

Pentru ebreii robiți sub apăsătoare dominare a despoticilor Faraoni egipteni. Cel Făgăduit este un salvator din sclavie și apăsare. Pentru ei El mai este Rege și Ocrotitor, Leagător și Judecător.

Însă continuu, în tot decursul vremurilor patriarhale Mintuitorul ce avea să vină — Mielul lui Dumnezeu — este simbolizat printr-un miel și preînchipuit în fiecare ardere de tot de pe altar, singurul fel de închinare rînduit pentru acele vremuri din început. Acest simbol, dat lui Adam și Evel după cădere, fu transmis din tată în fiu prin toate veacurile dinaintea potopului, trecut peste acea pierzanie de către familia lui Noe, și continuată în linie neîntreruptă pînă la Abraam și urmașii lui. Prin ei el a fost păstrat pînă ce Dumnezeu statornici un mai dezvoltat sistem de închinare, cînd se găsiră în fața vîrfurilor maiestose ale Sinaului.

În simbolurile serviciului sanctuarului — animalul de jertfă, proștii, sărbătorile și zilele sfînte, ba chiar și clădirea însăși — Dumnezeu înfățișă, principiile mîntuirii.

VIAȚĂ CUMPĂTATĂ

S-au întrebat ația
Iar azi mă-ntreb și eu:
Ce este oare viața,
Ce-o simt în pieptul meu?

Ea este ca un abur
Ce saltă-n sus mereu
Din vasul ființei noastre
Creat de Dumnezeu.

Iar cînd lichidul vieții
Din vas s-a isprăvit,
Atunci și viața noastră
S-a stins și am murit.

Nu puneți foc prea mare
Sub vasul ce purtați,
Și chiar în treburi bune
Vedeți, fiți cumpătați!

Dar nici nu stingeți vatra
Prin lene. Ține-aprins
Elanul muncii sfinte,
Și țelul l-ai atins.

I. GEANTĂ

V. LASZLO

BIRUIREA PĂCATULUI

Indreptățirea aduce cu sine multe binecuvântări. Ea începe cu lucrarea nașterii din nou, săvârșită în inima de carne prin puterea Spiritului Sfânt; și care, dăinuind, este urmată de o viață sfințită. De fapt, sfințirea este o continuă stare de îndreptățire. Noul Testament învață lămurit că atunci când cineva este îndreptățit, el este mort față de păcat. Ni se dă lămuritul indemn: „Tot așa și voi, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui”. Rom. 6,11.12. „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Rom. 6,12.

Din aceste texte biblice cum și din multe altele învățăm că nașterea din nou aduce începutul unei vieți noi. Fiecare credincios este alături răstignit cât și înviat împreună cu Hristos, și prin aceasta el face ex-

periența unei noi nașteri. De aci înainte El nu trăiește singur, ci Hristos trăiește în el. Pavel spunea: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Gal. 2,20. „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat”. Rom. 6,6.7.

Această răstignire este moartea pe care o experimentăm în Hristos. Noi ne-am angajat a fi ai lui Dumnezeu prin credință și umblăm după mîntuirea rînduită pentru toți cei care se pocăiesc și primesc pe Hristos drept Mîntuitor al lor. Spiritul Sfânt a lucrat asupra inimii, astfel încît credinciosul dorește a înceta să mai păcătuiască și caută a de-

veni părtaș de fire dumnezeiască. Prin credință, nu prin vreun merit din partea sa, se caută iertarea de la Domnul. În felul acesta el își propune să moară față de păcat. Aceasta înseamnă lucrarea Spiritului Sfânt în inimă, pe care o înnoiește în Hristos Isus. În chipul acesta firea de carne, cu simțurile ei trupesti și plăcerile ei, nu va mai avea stăpînire, ci în suflet va începe o viață nouă. Această schimbare a inimii și gîndirii este numită naștere din nou. Ea mai este numită și răstignire, care include moarte. Acestea trebuie totdeauna să meargă împreună, căci una nu poate exista fără cealaltă.

Moartea pe care o experimentează cel pocăit cînd își predă lui Dumnezeu inima de carne, este o moarte față de păcat. Legea lui Dumnezeu este scrisă pe tablele de carne ale inimii sale noi. Păcatele lui au fost spălate în singele lui Hristos, și de aci înainte el este o făptură nouă. Toate cele vechi au trecut și totul a devenit nou.

Ceea ce moare este inima firească, umblarea care este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”. Rom. 8,7. „Și dacă Hristos este în noi, trupul nostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul nostru este viu, din pricina neprihănirii”. Rom. 8,10. Astfel deci este răstignită inima firească, de carne și ia loc viața cea nouă în credință. Această viață nouă se dorește a fi potrivit voinței lui Dumnezeu. Aceasta înțelegea Pavel cînd scria: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui”. Filip. 3,10.

Fiecare creștin cu adevărat convertit are această dorință exprimată de Pavel.

Moartea față de păcat nu este o moarte fizică, ci este o schimbare a inimii, o răstignire a cărnii, astfel încît viața pe care o trăim după moartea față de păcat și față de carne este o viață nouă, întru totul ascultătoare de Legea lui Dumnezeu. Prin moartea față de păcat, noi ajungem părtași ai făgăduințelor noului legămint. S-a început o viață nouă. Aceasta înseamnă creștere și înaintare spre plîntarea în Hristos care de aci înainte urmează a ne fi fînta de căpetenie și dorința supremă.

„Planul îndreptățirii prin credință conduce la păzirea Legii. Păcătosul vede răul călcării Legii. El vede respectul pe care Dumnezeu l-a arătat față de Lege. El își predă inima lui Dumnezeu și se supune ascultării de Lege Sa”.

Moartea față de păcat este simbolizată prin rînduirea dumnezeiască a botezului. Nu există asemănare morții prin stropire, pe care unii o așează în locul rînduiei cufundării; dar cînd urmărim rînduiala cea statornicită și exemplificată de Ioan, Hristos și ucenici, avem o lămurită asemănare cu moartea și învierea. „Nu știți că toți ciți am fost botezați în Isus Hristos, am fost

botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui". Rom. 6,3—5.

Studiind cu atenție aceste texte biblice, dând fiecărei propoziții deplina ei greutate, nimic nu poate reieși mai lămurit decât faptul că botezul este un simbol al morții pe care o murim când facem experiența lucrării nașterii din nou. Nu este însăși moartea, ci un simbol al ei. Prin rânduiala botezului noi arătăm că am mărturisit pe Hristos.

După cum Hristos muri când a fost răstignit, și a fost îngropat în mormintul cel nou al lui Iosif, la fel cel pocăit moare față de păcat, și este îngropat prin botez cu Domnul său. Și după cum Hristos se ridică biruitor din mormint, la fel și creștinul se ridică spre a umbla în înnoirea vieții.

El fusese mort în fărâdelegi și păcate neavînd nici o posibilitate să se elibereze de osînda care-l urmărea, deoarece Legea se rostea împotriva lui. Legea a fost îndrumătorul care-l mîna la Hristos pentru iertare și curățire. Acum, fiind răstignit cu Hristos și îngropat cu El, el și înviază din morți cu El. Datorită acestei experiențe, înțele lui, planurile lui în viață, perspectivele lui, năzuințele lui, au suferit o mare schimbare. El s-a ridicat să umble în „înnoire de viață” și de aci înainte vechile lui obiceiuri rele urmează a fi socotite ca nema-avînd stăpînire asupra lui. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos”. Gal. 3,27.

Sufletul care a fost îngropat cu Domnul său prin botez, s-a îmbrăcat cu Hristos. Cu alte cuvinte, acum el trăiește în trup viața pe care Hristos a trăit-o pe pămînt, și de aci încolo el se socotește mort față de păcat.

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru”. Rom. 6,11. Aci avem un privilegiu ascuns sub forma unei porunci, anume, să ne recunoaștem, să ne socotim morți față de păcat. Negreșit, nicidecum nu vom gîndi să dorim a păcătui și a nu asculta de Legea lui Dumnezeu. Ai putea spune: „Cum se poate ca un creștin să dorească a nu asculta de Legea lui Dumnezeu”? Cînd cineva dorește mult să săvîrșească aceea ce Legea oprește, și îngăduie ca această dorință, oricare ar fi ea, să crească și să se dezvolte pînă ce firea de carne își are cuvîntul și fapta, negreșit că o asemenea persoană nu se socotește moartă față de păcat.

Deosebirea între cel firesc și cel cu adevărat creștin este că cel dintîi nu-și va îngădui să moară față de poftă, în vreme ce creștinul se so-

cotește mort față de păcat. Un creștin dovedește o mare putere cînd poate spune din inimă: „Sînt mort față de acest obicei rău”. Cîndva se poate ca el să fi folosit băuturi alcoolice; se poate să fi folosit tutunul; se poate să fi fost un decăzut sau un adulter, un mincinos sau un lacom după ciștig; însă acum el se socotește mort față de acel obicei căruia cîndva nu i se putea împotrivi.

Biblia nu spune că un vechi obicei, pe care-l îndrăgisem cînd trăisem potrivit cărnii nu va pretinde o repetare a ceea ce de mîi de ori am repetat pe cînd trăiam în păcat. Inșă cînd sîntem îndreptății, noi murim față de acel obicei, și prin Hristos cerem biruința. Ne socotim morți față de el. Cînd luăm această hotărîre, avem biruința. Satana putu să se apropie de Hristos, însă în Fiul Omului el nu avu nimic prin care putea să și-L pretindă drept al său. Hristos întîmpină fiecă ispită cu un verset din Scriptură, spunînd: „Este scris: „Să nu faci”. La fel urmașii lui Hristos trebuie să întîmpine pe Satana cu: „Este scris: Să nu faci”.

Creștinul se silește în orice moment a-și păstra trupul supus voiei lui Dumnezeu. Pavel era foarte mult preocupat de această problemă cînd își scrisese epistola către frații din Roma. Ei erau inconjurați de păcat sub formele cele mai izbitoare. El vorbi cu putere împotriva îngăduirii păcatului să domnească în trupurile noastre și să aibă stăpînire asupra-ne. „Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui... Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră”. Rom. 6, 12—14.

Pavel nu făcu nici o îngăduință față de neascultare sau abatere de la viața lui Hristos. Cînd primim nașterea din nou, murim față de păcat, și de aci înainte urmează a trăi potrivit Spiritului. „Dacă Hristos este în noi, trupul nostru, da, este supus morții, din pricina păcatului, dar duhul nostru este viu, din pricina neprihănirii”. Rom. 8, 10. „Cei ce sînt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pămîntească împreună cu patimile și poftele ei”. Gal. 5,24.

Răstignind poftele firii pămîntești, cel îndreptățit este de partea lui Dumnezeu și este sincer și ascultător față de El. Cînd vreun gînd ce tînde spre păcat pătrunde în minte, el îl spulberă. Oricare ar fi sugestia care mîna la săvîrșirea răului, cel îndreptățit o azvîrle din cugete și găsește plăcere în Domnul. Mintea lui este rezemată pe Domnul și zi și noapte El cugetă la Legea Sa. El dorește ca puterea lui Dumnezeu să-i stăpînească viața, astfel încît el să-L onoreze prin cuvînt și faptă. Toți creștinii știu din experiență că în momentul în care-și încetează legătura cu Domnul sînt supuși reînnoitelor atacuri ale lui Satana. Puterea care-o păzește de cerințele firii pămîntești este întru totul de la Dumnezeu, prin dăruirea lăuntrică a Spiritului Sfînt.

„Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădulele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădulele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har”. Rom. 6, 13,14. Această poruncă este hotărîtă și limpede. După ce am făcut experiența nașterii din nou, mădulele trupului nostru nu mai trebuie să slujească păcatului. Ci trebuie ca să luăm fiecă mădule al trupului nostru care atîta vreme a slujit păcatului și să-l aducem a sluji Domnului. Puterea păcatului a fost zdrobită prin puterea lui Dumnezeu în Spiritul Sfînt, și de aci încolo noi slujim Domnului cu aceleași mădule pe care le-am folosit în slujba păcatului; și prin proprie alegere și dorință am devenit slujitorii ai Domnului în toate lucrurile în măsura în care El ne-a descoperit voia Sa.

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învîfătorii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii”. Aceasta este viața cea nouă pe care cu toții trebuie s-o trăim în umblarea noastră creștină. Fiind morți față de păcat, noi nu mai slujim păcatului; fiind vii pentru Dumnezeu, noi umblăm pe calea Sa, fără de vină, și căutăm să-l aducem cînte în tot ce facem. Cîndva ne-am supus patimilor noastre. Unii au păcătuit mai mult decît alții, însă cu toții au călcat Legea lui Dumnezeu și se găsesc sub osîndă. De aceea toți, primind îndreptățirea, umblăm nu potrivit firii pămîntești, ci potrivit duhovnicescului Isus Hristos. Cînd slujeam păcatului, eram lipsiți de neprihănire; dar acum, avînd o inimă nouă, Spiritul Sfînt locuind în noi, „odată ce am fost izbăviți de păcat, și ne-am făcut robi ai lui Dumnezeu, avem ca rod sfințirea, iar ca sfîrșit: viața veșnică”. Rom. 6,22.

Astfel creștinul se socotește în adevăr mort față de păcat, însă viu față de Isus Hristos, Domnul nostru. Ce minunată schimbare în faptele și dorințele lui! Întreaga lui dorință este de a fi curat și a asculta pe Domnul.

C. ADV.

DESPRE

MUNTELE SINAI

„Poruncile Domnului sînt curate și luminează ochii” Ps. 19, 8.

Există trei virfuri în munții Horebului, considerate ca fiind Sinai. Acela care acum este numit Muntele lui Moise, este, după toate probabilitățile, Muntele Legii. El este înalt de 2244 m. La poalele lui se află acum minăstirea Caterina, clădită la anul 527 d. Hr. de împăratul Justinian. De aci pornesc 3000 trepe pînă la capela lui Ilie, spre virful muntelui — ținta peregrinului. Acolo se află o bisericuță, care te îmbie la rugăciune, dar și o moschee, unde și azi beduinii își aduc jertfele de animale.

Tunete și fulgere s-au ridicat atunci cînd Moise s-a urcat pe munte, și izraeliții care se aflau jos, s-au speriat. Muntele fumega și Dumnezeu a vorbit cu Moise. Ce convorbire serioasă! Dumnezeu i-a dat cele zece porunci, nu numai pentru Izrael, ci și pentru alții și pentru toate timpurile. Ele sînt binecuvîntările Sinaiului pentru toți care-L recunosc. „Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor. Deschide-mi ochii să văd lucrările minunate ale Legii Tale”. Ps. 119,2,18.

„Moise este acela care în adunarea izraeliților din pustie, cu îngurul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”.

Dar de ce, se întreabă unii, nu mai putem și noi, ca strămoșii noștri din timpurile vechi, să vorbim pe înțeles cu Dumnezeu și să facem în felul acesta cunoștință cu voia Sa? De ce nu se produc și astăzi asemenea semne și minuni pentru întărirea cuvintelor Sale? Și de ce nu ne întîmpină și pe noi, vizibil, îngeri, ca să ne întărească credința.

Intr-adevăr, Dumnezeu a trebuit să vorbească prin semne și minuni și să poruncească prin îngerii Săi, căci izraeliții trăiau atunci în mare necunoștință, întuneric și superstiții. Nouă însă ne-au fost descoperite prin Isus și Evanghelia Sa, bogate cunoștințe despre cunoașterea de Dumnezeu și a harului dumnezeesc. Ebrei 1,1.

Intr-adevăr, și acum putem vorbi cu Dumnezeu, și anume prin rugăciune; noi putem simți în inimile noastre glasul Său și să simțim apropierea Sa. Prea puțin ne gîndim la atotprezența și atotcunoștința lui Dumnezeu, și că El cunoaște toate gîndurile noastre.

Mai presus de toate, Dumnezeu ne vorbește prin conștiință. El ne aduce aminte de poruncile Sale și ne face în stare să le păzim. Noi trăim în așezămîntul cel nou, și cu noi se întîmplă ceea ce a fost profetizat prin Ieremia: „Ci iată legămîntul pe care-l voi face cu casa lui Izrael, după zilele acelea”, zice Domnul: „Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor și o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu”. Ier. 31,33. Pentru Izrael, legea a fost dată ca un îndrumător spre Hristos, dar nu putea să mintuiască. De aceea Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca toți cei care vor crede în El, să nu se piardă, ci să aibă viața veșnică.

Domnul Isus a venit ca un implinitor al Legii, al celor zece porunci sfinte, ca în felul acesta să îndeparteze de la noi blestemul, vestindu-ne liberarea noastră, prin fericita Evanghelie care ne-a adus-o. Rom. 3,23; 8,3.

Da, „fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit nepri-

hănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”. 1 Tim. 3,16.

Unde află-a mea credință?
Pe Sinaiul fumegînd?
Văd în mine neputință,
Să-mplinesc al Său Cuvînt!
Văd salvare-n răni deschise,
Ce-a purtat Isus al meu!
El în trupul Său promise,
Să mă scape de-orice greu!

A. V.

BILANȚ

Iată că pe nesimțite
Cu pași repezi se strecoară
În neantul veșniciei
Înc-un an; a cita oară?

Ne-a purtat pe-a lui aripă,
Cu a timpului măsură
Bucurîndu-ne o clipă
De izbinzi și de natură.

Anii trec, precum grăbite
Rîurile-și duc spre mare
Apele neistovite
Tot mereu — fără-ncetare.

Ei se duc purtînd înscrise
În spre zările albastre
Toate țintele atinse,
Toate-nfringerile noastre.

Prilej nou de analize,
De bilanț și meditații;
Pauză între reprize
Pentru sfat și observații.

Căutări spre ținte-nalte,
Rugăciuni și consacrare;
Facă Domnul să ne salte
Pe noi culmi pe fiecare.

G. NELL

Curierul
ADVENTIST